

xercavins

revista independent de Verdú • any XI • novembre de 2011 • núm. 47

Entrevista a
Ramon Bonet
i **Joan Novell**

Temps de verema

X	Sumari
V	
EDITORIAL	3
NOTÍCIES	4
EL LECTOR ESCRIU.....	10
OPINIÓ	11
ENTREVISTA.....	14
ENQUESTA	18
HISTÒRIA	19
CREACIÓ.....	23
SOCIETAT.....	26
DES DE CAL JAN	28
ARQUEOLOGIA.....	29
MÚSICA.....	30
TURISME.....	32
LITERATURA	33
ART	35
ESPORTS	36
ENTRETENIMENTS	37
DE FA ALGUN TEMPS.....	38

Número 47 · novembre de 2011 · Preu 4 €

EDICIÓ:

Associació Cultural Xercavins
Plaça de la Verdura, s/n - 25340 Verdú
revistaxercavins@yahoo.es

PRESIDENT: Ramon Cardona

DIRECTOR: Ricard Gilabert

CONSELL DE REDACCIÓ: Josep M. Castelló,
Àngels Escolà, Joan Fornsubirà, Guiu Sanfeliu

PORTADA: Ricard Gilabert

PUBLICITAT: Xercavins

ARXIU FOTOGRAFIA: Xavier Ramell i Ricard Gilabert

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Montse Minguell

MUNTATGE I IMPRESSIÓ:

SALADRIGUES SL - Tel. 973 32 23 53
Ctra. de Preixana, s/n - 25250 Bellpuig

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Els continguts dels escrits que publiquem no són forçosament compartits per l'Associació Cultural Xercavins i només reflecteixen el parer de qui els signa.

Dipòsit legal: L-138-2000

Els robatoris a Verdú

Aquest darrer estiu ha estat també un estiu de robatoris a Verdú. Primer a les piscines, després a diversos coberts dels voltants del poble. El que semblava un fet puntual va acabar fent reunir pagesos, Ajuntament i representants del Mossos d'Esquadra davant l'alarma social que s'havia creat. Finalment es va optar per llogar un vigilant nocturn i de moment s'acaben aquí els robatoris. Són temps avui de recessió que conviden a no baixar la guàrdia. Una comunitat com la de Verdú és tranquil·la, de poble. La gent es coneix i està obligada a saludar-se. Viure al poble ens dóna en certa manera una sensació de protecció i emparança, qui sap si donada també perquè totes les cases estan juntes, algunes compartint tàpies, altres, finestres i balcons. Per això quan es produeixen robatoris no ens en sabem avenir. És com si algú ens hagués traït, com si s'haguessin aprofitat de la bona fe de la gent, d'esquena sempre a la malfiança.

Inconscientment als vespres, a l'hora de baixar els cubells de colors de les escombraries, potser passem la clau a la porta, en lloc de només tancar-la, o vigilem més a deixar-nos coses obertes. Hem pogut veure trànsit de gent aquests primers dies de tardor, molts demanant feina. Sempre hi ha aquell espavilat que es fa passar per revisor de la llum i el butà, o aquells que vénen de Bòsnia a demanar diners per operar un dels seus fills. També són temps per tornar a connectar les alarmes, perquè no siguin només llumetes de pessebre per fer bonic, i per no deixar escampades coses de valor que algú pot arreplegar: eines, maquinària, dipòsits, pasteres de ferro i altres.

El nivell de criminalitat a Verdú, però, és quasi inexistent. No ens cal agutzil, ni guàrdia urbana, tot i que en alguns moments els vehicles col·lapsin alguns dels indrets del poble, amb un jutge de pau solem arreglar les coses. De vegades les bretolades són generades internament, pels mateixos veïns de la localitat i, per desgràcia, de tant en tant, estem exposats a algunes onades de robatoris de bandes de fora de Verdú. Sempre que passi això, desitgem que es prenguin mesures ràpides i efectives com les que s'han pres darrerament.

Col·laboradors i col·laboradores

- L'admissió d'articles per al proper número de XERCAVINS (núm. 48) es tancarà el dia 8 de gener de 2012. Passada aquesta data els articles rebuts quedaran per al número següent.
- Només s'admetran originals picats en tractament de textos a l'ordinador (Word o similar), amb una extensió màxima de 450 paraules.
- És convenient que tots els articles vagin acompanyats d'una fotografia (lliurada fora de l'arxiu de text) i amb una introducció/resum de tres línies.

Publicitat

- La continuïtat de Xercavins depèn en bona mesura de les col·laboracions publicitàries. Si voleu anunciar-vos-hi, truqueu al telèfon 649 38 99 00.

Per a contactar amb la revista o enviar-nos originals utilitzeu el correu electrònic:

revistaxercavins@gmail.com

Verdú al punt

Josep M. Castelló

Campaments de l'Agrupament Escolta i Guia Marinada de Verdú

Divendres 1 de juliol de 2011, després d'un llarg dia de feina a la població d'Alins, els nostres nois i noies de l'Agrupament Escolta Marinada fan acampada per gaudir de la natura i compartir l'amistat. L'estada va durar fins el dissabte dia 9 de juliol, en què varen tornar a casa amb el color de la pell canviada i amb el cor ple de bons records. El passat diumenge dia 9 d'octubre, feren la festa del PAS per acomodar les diverses edats als seus caps i grups corresponents. Endavant i bona feina.

Acte d'homenatge al que fou bisbe de Solsona, monsenyor Antoni Deig i Clotet

Organitzat per l'Associació Amics del bisbe Deig i promogut per la Càritas Parroquial de Verdú, el divendres dia 8 de juliol es féu un acte d'homenatge i presentació del llibre

Un camí de camins, recull poètic del que fou bisbe de Solsona, promotor de la Conferència Episcopal Catalana i defensor de la nostra identitat catalana, monsenyor Antoni Deig i Clotet. La presentació de l'acte la féu el president dels Amics del Bisbe Deig Sr. Carles Tejedor qui va introduir la persona de mossèn Climent Forner (sacerdot i poeta) autor del llibre, gran amic i coneixedor de la vida i obra del bisbe Deig. Durant l'acte, mossèn Climent va recitar poemes i fragments del llibre, les parts considerades més interessants així com la projecció d'imatges referents a la vida del

bisbe Deig. L'acte fou molt concorregut i els assistents varen poder adquirir el llibre signat per l'autor.

Amics de la Font de Santa Magdalena

Com ja és tradició, el dissabte més proper a la Festa de Santa Magdalena, aquest any ha estat l'endemà dia 23 de juliol, els Amics de la Font es reuneixen en un sopar a la fresca al bell paratge de la Font. Aquest any hi ha hagut la novetat amb la restauració de la imatge de la santa. Aquesta restauració va anar a càrrec del ceramista i artista verduní en Magí Sambola, ha quedat d'una bellesa extraordinària.

Verdú rep la visita de 500 joves procedents de tots els països del món

Amb motiu de les Jornades Mundials de la Joventut, el dia 12 d'agost, cap a les cinc de la tarda, set autocars entraven a Verdú amb més de 400 joves de diferents països

d'Europa i Amèrica plens d'alegria i vitalitat, que el bisbat de Solsona acollia amb motiu de la JMJ. Tot fent camí cap a la seva meta, la Delegació de Joventut del bisbat va marcar una ruta molt encertada perquè els joves poguessin conèixer els llocs més importants del bisbat com són: Sant Ramon, el Sant Dubte de Ivorra i Sant Pere Claver de Verdú. Una vegada arribat a la nostra vila, un grup de voluntaris acompanyaren la ruta turística per conèixer i descobrir els llocs més emblemàtics de Verdú. La plaça Bisbe Comelles fou el marc on es varen celebrar els actes més emotius; la concelebració eucarística presidida pels Sr. bisbe de Solsona monsenyor Xavier Novell acompanyat de sacerdots de diverses nacionalitats, ambientada musicalment per un conjunt francès d'una categoria extraordinària. La proclamació de la Paraula es féu en català, espanyol, francès, anglès i polonès que va versar sobre la litúrgia i vida de sant Pere Claver. Seguidament la vila de Verdú els oferí el típic sopar de la llangonísada popular de la Festa de la Verema i del Vi a la plaça Major. A la nit, i al mateix entarimat on es va celebrar la Missa, s'oferí un emotiu espectacle sobre la vida de sant Pere Claver amb projecció d'un power i escenificada per actors.

Cal agrair la participació d'una colla sardanista de l'Agrupació Amics de la Sardana de Tàrraga, que ballaren la sardana "Verdú a Sant Pere Claver" del compositor Josep Coll, també l'actuació de l'artesà Ramon Rabinat de cal Felix que realitzà una peça de ceràmica en directe. La participació dels cantaires verdunins interpretant els goigs de sant Pere Claver amb les campanes al vol i els focs d'artifici que coronaren l'acte. Els joves pernactaren en diferents recintes de Verdú a més dels que, voluntàriament, foren acollits en domicilis particulars. Després de la jornada que el dissabte dia 13 varen celebrar a Barcelona, vint-i-dos d'ells foren acollits de nou en domicilis particulars, tornaren a Verdú. La sorpresa fou la del diumenge dia 14, vàrem rebre la visita de 60 joves més, procedents de diversos punts de la geografia, fent la Ruta del Cister, a peu, amb bicicleta i cotxe, acompanyats per jesuïtes, i fent el mateix camí de les Jornades Mundials de la Joventut. Pernactaren a Verdú, amb la grata sorpresa de l'espectacle que ens varen oferir, sobre la vida de sant Pere Claver, una versió còmica, musical, folklòrica i de circ sota el nom MAG+S - CIRCS. No voldria exagerar, però, segons l'opinió de moltes veus, diuen que costarà

molt de tornar a veure a Verdú un esdeveniment d'aquesta categoria.

7è Aniversari del Museu de Juguets i Autòmats Col·lecció Mayoral

El dissabte dia 3 de setembre, la façana del Museu lluía les millors gales. Set anys de presència activa, renovada i millorada any rere any d'aquest edifici emblemàtic i conegut arreu del món, com el Museu dels Juguets de Verdú. Per commemorar aquesta diada, les portes del Museu foren obertes a tothom, i s'organitzaren una sèrie d'activitats a càrrec d'Ester Balasch del Museu de Lleida i de la Francesca Bardají del Museu Comarcal de l'Urgell-Tàrraga. La presentació del nou autòmat de la col·lecció titulat "els Acròbates" i l'esmorzar popular amb pa, oli i xocolata amb

tota la plaça Major nodrida d'infants jugant, fou d'una delicadesa i sensibilitat extraordinària. Amb motiu de la Festa de la Verema i el Vi el museu va mostrar una altra exposició amb el títol "juguem amb Mickey" que feren les delícies dels petits i grans.

Festa Major a les residències d'avis

El dia 4 de setembre fou la Residència Mare Marcel·lina qui honorà sant Pere Claver amb una processó acompanyant la Santa Relíquia, celebració de l'Eucaristia participada amb cants i refrigeri per als assistents. La Residència Sant Pere Claver ho va celebrar el dia 8 de setembre amb Missa Solemne, piscolabis de germanor, ball de Festa Major i berenar per a tots els assistents. Així els nostres avis residents en aquestes institucions gaudiren també de la Festa Major a honor de sant Pere Claver.

Festa Major en honor de sant Pere Claver setembre de 2011

Com ja és tradicional, els actes religiosos, comencen amb les eucaristies al Santuari com a preparació de la festa del sant. El dia 8 al vespre, i una vegada acabada l'Eucaristia

presidida pel P. Carles Portabella S.J. acompanyat de mossèn Ramon Roca, es féu la processó de les Torxes portant la Santa Relíquia

des del Santuari a la Parròquia. El dia 9 Festa de Sant Pere Claver, Ofici Solemne a la Parròquia presidida per l'arquebisbe de Tarragona monsenyor Jaume Pujol i Balcells concelebrant el P Magriñà, superior del Jesuïtes a Catalunya, mossèn Ramon Roca, rector de Verdú, sacerdots i religiosos i P. Jesuïtes de diferents llocs del Principat. El Cor d'homes dirigits per Josep M. Salisi i acompanyats a l'orgue per Cristina Marimón cantaren la Missa Solemne. Una vegada acabat l'Ofici es féu el retorn de la Relíquia al Santuari. El prió d'aquest any fou el Sr. Josep Capdevila i Cortada.

Dels actes lúdics, hem de destacar el concert que oferiren en el marc de l'Església Parroquial de Verdú el

Cor de Cambra "Antistiana Màskali" sota la direcció de Joan Farré i acompanyats d'orgue pel concertista Arnau Farré, dintre del Tretzè Festival d'Orgues de Ponent i del Pirineu. La festa popular fou amenitzada per l'Orquestra Mediterrània de Verdú i l'ambientació infantil a càrrec de la Companyia Abril de circ i pallassos.

11 de setembre, Diada de Catalunya

Ja fa uns quants anys, que un bon grup de verdunins ens reunim a la plaça del Castell fent vigília i per esperar la Diada Nacional de Catalunya. L'acte emotiu és la pujada de la Senyera fins al lloc més alt de la nostra Torre de l'Homenatge del

Castell, tot reivindicant els nostres drets catalans. El missatge de la diada fou a càrrec del secretari de Família de la Generalitat de Catalunya Sr. Ramon Terrassa; gairebé en podem dir un bon verduní més, que ens encoratjà a treballar per decidir el nostre futur sense emparar-nos amb la queixa. Compartirem taula, ballàrem la Sardana i cantàrem els himnes patriòtics de la Senyera i els Segador mentre la Senyera voleia damunt del poble de Verdú per presidir, durant tot l'any, la vida vilatana.

Inauguracions

Dintre dels actes de la Festa Major, tingué lloc la inauguració de la remodelació del Parc Infantil amb la presència de la vicepresidenta

primera del Congrés dels Diputats Sra. Teresa Cunillera. També, verdunins i amics, gaudirem de la reforma i abillament del nostre Casal. Una obra que convenia ja que és el lloc on es celebren els actes importants de la vila. Fent honor a l'Ajuntament i als que han realitzat l'obra, hem de dir que ha quedat molt acollidor i digne.

Activitat de la Fundació Tekhnikos

Aquesta fundació ofereix des del dia 8 de setembre fins al dia 30 d'octubre de 2011, una exposició amb el lema "Impressions. Recull d'obra bibliogràfica de R. Boleda, G. Sanfeliu i J.M. Salisi (1973 – 2011)". El divendres dia 7 d'octubre es va realitzar, a la seu de la

Fundació, una taula rodona amb la participació d'estudiosos de les terres de Ponent, per parlar sobre la conservació del Patrimoni Cultural. Altrament, aquesta fundació, va participar d'una manera activa a la vint-i-dosena Festa de la Verema i del Vi amb una activitat ben original "Tast i Música a la Cabana". Valorant les construccions rurals de les cabanes (i l'escollida, és una cabana de volta molt ben conservada)

s'hi feren un tast de vi explicats per en Joan Sambola tècnic en l'elaboració de vi i la música en viu i en directe de la soprano Olga Miracle, Xavier Domingues i Joan Codina.

Fira del Teatre de Tàrraga

Fem referència a la Fira del Teatre de Tàrraga, internacional aparador de les arts escèniques, per deixar constància de l'èxit obtingut per la Companyia teatral Microcosmos Teatre residents a la nostra vila,

amb l'obra "Univers". Els felicitem i esperem gaudir del seu bon art.

Futbol

El diumenge, dia 11 de setembre, el Club de Futbol Verdú-Vall del Corb inicia la nova temporada 2011-2012 amb la categoria de Tercera Catalana inscrit al Grup XIV, disputaren el primer partit amb el CF Bellcairenc. La sort no va afavorir el Verdú ja que perdérem per 2 a 3 a favor de l'equip contrari. Desitgem que al llarg de la temporada, assoleixi els resultats que tan bon futbol ens feren gaudir la temporada anterior.

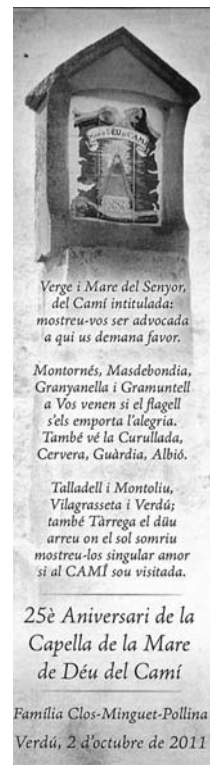
Aniversari Centre d'Art Cal Talaveró

Bé podríem aplicar al Centre d'Art Cal Talaveró la dita del vi que com més anys més bo, així és aquesta Galeria que presenta els millors artistes i les millors mostres d'art, tant pictòric com escultòric, sols cal veure una mostra de la seva trajectòria i fer una recopilació dels artistes que han exposat a Cal Talaveró. Per

aquest esdeveniment es poden veure les obres dels artistes: Jesús Garcia Aguagria, Emili Biarnès, Francesc Xavier Daranas i Jordi Traperho. L'exposició es podrà veure des del dia 17 de setembre fins el 22 d'octubre de 2011. El Centre d'Art fou molt visitat durant la Festa de la Verema i del Vi.

25è Aplec a la Verge del Camí

Seguint la tradició que la família verdunina Clos-Minguet-Pollina "Ca l'Aspadat" celebren any rere any el primer diumenge d'octubre l'Aplec a la Capella de la Verge del Camí, aixecada a la finca de la seva propietat a la partida de les Garrigues, gairebé a la mateixa divisòria dels termes municipals de Tàrraga, Granyena, Montornès de Segarra i Verdú. Aquest any, han celebrat els seus vint-i-cinc anys amb una participació nombrosa de fidels de Verdú i les poblacions veïnes. Una vegada finalitzat el Rosari i el cant dels goigs, la família obsequia tots els participants amb un refrigeri i un record d'aquest aniversari. Felicitats.

"PRESENTACIONS"
Inauguració: dissabte 17 de setembre a les 7 del vespre

AGUAGRIA
Jesús Garcia Aguagria és un pintor català nascut a Tàrraga l'any 1954. Ha estudiat a l'Escola Superior d'Arts i Oficis de Tàrraga i a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Ha treballat com a dissenyador gràfic i ha estat membre de l'Associació d'Artistes Plàstics de Catalunya.

BIARNÈS
Emili Biarnès és un pintor català nascut a Tàrraga l'any 1945. Ha estudiat a l'Escola Superior d'Arts i Oficis de Tàrraga i a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Ha treballat com a dissenyador gràfic i ha estat membre de l'Associació d'Artistes Plàstics de Catalunya.

DARANAS
Francesc Xavier Daranas és un pintor català nascut a Tàrraga l'any 1945. Ha estudiat a l'Escola Superior d'Arts i Oficis de Tàrraga i a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Ha treballat com a dissenyador gràfic i ha estat membre de l'Associació d'Artistes Plàstics de Catalunya.

TRAPERHO
Jordi Traperho és un pintor català nascut a Tàrraga l'any 1945. Ha estudiat a l'Escola Superior d'Arts i Oficis de Tàrraga i a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Ha treballat com a dissenyador gràfic i ha estat membre de l'Associació d'Artistes Plàstics de Catalunya.

exposició del 17 de setembre al 22 d'octubre de 2011
ART-VISIO CAL TALAVERO
Centre d'Art

XXII Festa de la Verema i el Vi de Verdú

Organitzat per l'Ajuntament de Verdú i l'Associació Juvenil BACUS, a més de la participació de deu entitats de la vila, els dies 15 i 16 d'octubre Verdú es va transformar, engalanat, majestuós, acollidor i

de frenètica activitat, per celebrar la Festa de la Verema i del Vi. Molts verdunins i visitants es donen cita aquests dies a la nostra vila, per reviuire les tradicions més ancestrals dels nostres pagesos i compartir l'alegria del most novell. El dissabte dia 15 a les nou del matí un bon grup de joves acompanyats dels pagesos varen recollir la verema dels ceps i la carregaren amb portadores seguint la tradició i la portaren fins a la plaça per celebrar-hi els actes propis de la Festa, els més característics, són el concurs de piar raïm, llançament de ceps, cursa de portadores i aixecament de porró. Seguint el programa es féu l'obertura de la XVIII Mostra de Vi i de Denominació d'Origen. Al vespre vàrem poder presenciar una preestrena del documental, dirigit pel jove verduní Francesc Giró, "Pròxima estació: Independència". Seguidament, la Llangonissada, a la plaça de l'Església ens vàrem reunir un gran nombre de persones que, tot menjant l'entrepà de llangonissa, gaudírem del so de les Havaneres a càrrec del duet Alborada. Refetes les forces, a participar del concert + Dj'S-Bacus 2011 al Casal verduní fins a la matinada.

El diumenge dia 16 l'obrirem amb la Xa Trobada de Puntaires amb la participació de 250 puntaires de tot Catalunya. El típic esmorzar del veremador molt apreciat pels

visitants. L'obertura de la XIII Fira d'Objectes Antics, la VIII Trobada de Col·leccionistes de plaques de cava, la Missa de la Festa per arribar a l'acte central de la diada "la Gran Piada" amb la lectura del Pregó, aquest any a càrrec de l'actriu Mònica Pérez. La nominació de Piadora i Piador de la vint-i-dosena edició de la festa de la Verema i el Vi. Aquest any foren nominats: Piadora la Sra. Dolors Miró i Foix i Piador el Sr. Ramon Vallverdú Santallucia. Una gran participació de persones presenciaren la Piada que va iniciar l'actriu Mònica Pérez i seguiren moltes parelles a la piadora gran i molts infants a la piadora mòbil. Tots aquests actes foren presidits per les autoritats locals i comarcals i acompanyats per la música dels Grallers de Rocafort. La Mostra Gastronòmica Terres de Lleida, un atractiu més de la Festa i molt participada. I per finalitzar, ball

al Casal amb el conjunt New York. Volem també destacar les dues conferències importants que es varen impartir a la Llar dels Jubilats, la primera a càrrec del Sr. Alfred Ferrís sobre les oportunitats i els avantatges de la tracció animal a l'agricultura d'avui, el cas de la vinya. Mostra d'arreu, i altra, a càrrec del sommelier Jaume Gaspà i Vila amb el títol de "Entre Copes pels Costers del Segre", 614 Km. de viatge virtual pels cellers Costers del Segre. Més coses, les visites guiades a l'entorn de Verdú i als cellers d'elaboració de vins i als cellers particulars. La participació de les Residències d'Avis Sant Pere Claver (ABD) i la Mare Marcel·lina amb les seves corresponents exposicions, fruit del treball i dels serveis que ofereixen, mostrades a les dependències de l'Ajuntament. No hi podia faltar al futbol amb competició de campionat entre el FC Verdú-Vall del Corb i el CF Miralcamp, el resultat no ens fou favorable. Segons la premsa del dia i els mitjans de comunicació, deu mil persones es donaren cita a Verdú per gaudir de la vint-i-dosena edició de la Festa de la Verema i el Vi. Els comentaris dels nostres pagesos, ens diuen, que la collita del raïm d'aquest any, ha estat de molt bona qualitat, en part per la sequera que han hagut de suportar, però, que la producció, tan sols ha estat d'un 40% .

La Hispanitat es pot celebrar de moltes maneres

Fotografies preses el dia 12 d'octubre amb Ramon Cardona, Manel Escribà i Antonio Sanfeliu, que van pujar al castell per posar la bandera estelada coronant la torre.

Còpies Maite
NOVETAT !!
Plastifiquem al moment documents de fins a 65 cm d'amplada

tasty

OKCHARD

Easy, healthy, tasty

FRUITS

C/ Santa Maria, 1 · 25300 TÀRREGA · Tel. 973 312 981 · Fax 973 501 424
www.copiesmaite.com   online.copiesmaite.com   maite@copiesmaite.com

BAR · RESTAURANT **La Graella**

Cuina casolana · Tapes variades

Local climatitzat

Pl. Major, 18 - Tel. 973 34 70 93 - 25340 VERDÚ (Lleida)

Forasters vingueren que de casa...

Guiu Sanfeliu i Rochet

Ja fa uns quants anys, quan a la ciutat tot funcionava bé i els salaris eren generosos, varen ser molt els ciutadans provinents dels pobles que varen sentir la nostàlgia dels seus pobles d'origen. Això motivà que alguns arreglessin les seves velles cases del poble, bastant deteriorades pels llargs anys d'estar deshabitades. Era agradable retrobar els vells amics, però amb el temps la cosa va canviar.

En un principi tot era elogis envers el poble, aquelles xerrades al capvespre, prenent la fresca fins altes hores de la matinada, amb els transistors a tot volum, sense respectar el descans dels pagesos que havien de matinar.

Amb el temps, alguns, en no poder valer-se per ells mateixos, varen tornar a la ciutat per acabar els seus dies amb els fills. Altres varen morir en el seu poble d'origen, la qual cosa va provocar la venda de les seves cases a gent aliena, persones que no eren fills del poble, aquells que en alguns llocs en deien "els neorurals". A aquests els havia atret del poble tant la seva tranquil·litat com el relatiu baix cost de les cases, però preu per preu, sens dubte haguessin preferit un xalet a la costa.

Amb el temps la cosa va canviar. Els neorurals consideraven que allargant les tertúlies fins altes hores de la matinada no molestaven ningú, els pagesos es queixaven sense motiu. El camió de les deixalles passa molt matí i fa soroll. No els havien recollit la brossa, quan ells no l'havien tret al carrer. L'escassetat d'aigua, si la mina no donava per més, que la portessin d'on

sigui. El poble no tenia piscina... bé, tot un reguitzell de motius que per a ells eren inacceptables. Fins aquí la cosa no anava a més. Amb el temps però molts d'aquests "inconvenients", en molts pobles els varen solucionar, però en sorgiren altres de més greus.

Uns nouvinguts, en algun poble, que es feren una casa als afores es queixen que els arribaven les males olors d'una granja, que feia anys que l'havien construït, resultat: una denúncia i sanitat fa tancar la granja. La granja que era la forma de viure d'una família, de què viuran? Que s'espavilin.

A la muntanya les vaques i els cavalls, alguns, porten esquelles, perquè el ramader els pugui localitzar. Curiosament els nous propietaris d'aquell xalet nou aconseguen que els batalls de les esquelles es neutralitzin, embolicant-los amb draps, perquè aquell repicar molestava i els pertorbava el son.

A la muntanya és normal posar "cubes" d'aigua en alguns prats, perquè el bestiar pugui beure. Però que no se n'adonen aquests ramaders que aquella andròmina trenca la bellesa del paisatge?

Aquestes "cubes" de purins de les granges les haurien de privar, aquella pudor no es pot consentir. Que tirin el purins en un altre lloc que no molesti. Pregunta: a on? Possiblement per a ell la resposta serà "que s'espavilin o que la tanquin".

En un poblet de l'Alt Empordà, de 150 habitants, el propietari d'un hotel ha cursat una denúncia, al qual el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya li ha donat la raó, perquè les campanes del rellotge a la nit mo-

lestaven els seus clients. En canvi, als veïns d'aquesta vila "els agrada sentir les hores del campanar durant la nit." A mi també m'agrada (1)

Algunes d'aquestes queixes poden ser discutides, però aquesta última, no. Qui té la raó? Depèn de qui ho llegeixi.

Aquí a Verdú, des que el poble existeix, les campanes han notificat tots els esdeveniments de la vila, tant bons com luctuosos. El primer de tots era el toc de campana, en què el sereno tocava de bon matí anar a fer plaça, buscar feina per als que no en tenien. A partir d'aquí les campanes regulaven el temps dels habitants de la nostra vila.

El toc de missa primera, doctrina per als infants, missa Major els dies festius, rosaris, batejos, bodes, albats, enterraments, funerals i alguns altres tocs. El que de fet mobilitzava a tothom i a qualsevol hora del dia era el toc de foc, era senyal que cremava alguna casa o algun clos. Les campanes de fet han acompanyat de sempre totes les activitats en els pobles rurals. Avui molts d'aquets tocs són un record llunyà d'un passat que ja no tornarà.

També he sentit comentar que en temps de les fires, els gitanos que acampaven en el paratge de la Font de Santa Magdalena tenien prohibit pujar al poble fins el dia del seu inici, que s'anunciava amb un toc de campanes. És veritat? No ho sé, però és possible que ho sigui.

Espero que puguem gaudir del toc de les nostres campanes durant molt de temps. Si algú a qui trenca el son no ho impedeix!!!

(1) La Vanguardia 9-07-2011.

El ruc català

Eduard Boletda

Ja fa anys que tenim aquesta imatge d'un ruc, que en forma de enganxina la majoria de vegades la veiem als cotxes, carpetes, samarretes i en tots llocs. És una reivindicació en contra del toro espanyol, que amb el temps ha passat de ser un logo publicitari d'una bodega a una icona espanyola, i figura protegida a les carreteres estatals, excepte naturalment el toro del Bruc que sembla que finalment ha perdut la batalla i ja no s'ha tornat a alçar.

També al mateix temps que el ruc català va sortir la imatge del gat, cat en anglès, i cat vol dir Catalunya. Aquesta imatge juga amb el doble sentit de la paraula CAT. La rumorologia popular diu que els creadors del cat van ser joves de Linyola, i que per tant el radi d'influència del CAT es localitza més per aquí, per la plana de Lleida

---

“... el cert és que els catalans cada vegada som més rucs, ens deixem enganyar com a babaus i cada vegada anem més enrere a tots nivells...”

En canvi la imatge del ruc català sembla que finalment ha triomfat més. Aquesta imatge va néixer a partir d'un ruc de raça catalana que es veu que estava en perill d'extinció, ja que en quedaven pocs arreu de Catalunya. Amb el temps ha esdevingut un senyal d'identitat ja que l'ase és un animal molt contraposat al toro, té una imatge molt

més dòcil i pacífica, és un animal de treball i, perquè negar-ho, amb molt mala premsa.

De fet m'agradaria saber per què a la gent se'ls diu “mira que ets ruc” i no és diu “mira que ets cavall”. En definitiva penso que el ruc és un animal maltractat, no d'una manera brutal però sí d'una manera constant i moral. Totalment al revés del toro que acaba maltractat, però durant tota la seva vida és el rei del mambo.

Jo no sé si els creadors de la imatge del ruc, de l'ase, del burro català veien moltes similituds amb els catalans, jo “afedelista” cada vegada els en veig més.

No sé si és degut a la depressió postvacances, o potser a la crisi que tenim i que no ens deixa, però el cert és que els catalans cada vegada som més rucs, ens deixem enganyar com a babaus i cada vegada anem més enrere a tots nivells.

Ara s'atansen les noves eleccions estatals, i naturalment ara vindran

tots els partits a dir-nos que ells el que volen és el millor per Catalunya, uns ens diran que estan a favor de la immersió lingüística, els altres que ens tornaran els diners que ens deuen, ara ha sortit un dient que el Tribunal Constitucional no pot tirar enrere el que vota el poble. Ara és hora.

Uns que pacten, altres prometen, uns altres que acusen i tots plegats ens la foten.

Ho sento però cada vegada em sento més maltractat pel toro, cada vegada veig i sento més a prop el seu alè i sobretot les seves banyes amenaçadores, a punt per endur-se tot el que hi ha davant.

Però, rucs de nosaltres, què fem per evitar aquest linxament constant i persistent, doncs abaixar les orelles. De fet els principals culpables de la situació en què vivim, de la lamentable pervivència de la nostra cultura i especialment de la nostra llengua som nosaltres. Ho lamento però cada vegada sento menys el català en les converses de joves,

especialment a les ciutats. Joves que han fet tots els estudis en català i persones que saben parlar el català perfectament.

L'altre dia en una tertúlia a TV3 hi havia diversos contertulians tots catalanoparlants menys un que no el parlava però que l'entenia perfectament, fins i tot en un moment el va parlar força bé. Doncs resulta que cada vegada que parlaven amb ell tots parlaven en castellà i va arribar un moment que gairebé tots estaven parlant alhora i en castellà. Si això ho fan a TV3, ho faran, i ho fem

molt més a la nostra vida privada.

Després aquells mateixos tertulians es posen les mans al cap davant del que proposen partits com Ciutadans i el PP, que es posen a parlar en castellà al Parlament, quan som nosaltres els rucs catalans els primers a abaixar les orelles.

El més greu és que estem abaixant les orelles i el cap per tot, no poden dir res, no podem fer res per tal que no s'enfadin, o bé no us heu adonat que quan per exemple els pilots catalans de motociclisme guanyen curses ara no ensenyen

mai la senyera en la volta d'honor, quan anys enrere ho feien tots. La por, la por dels patrocinadors els fa tirar enrere o pitjor encara els ho prohibeix, perquè pel patrocinador és mala publicitat.

La pregunta és fins quan i fins on haurem d'abaixar el cap.

Perdoneu, però algú ho havia de dir!

La situació políticoeconòmica del moment

Flavià Mateu Cluet

D'uns anys ençà, des de la caiguda de la Unió Soviètica, el capital mundial ha triomfat al cent per cent en tot el món o quasi i, en no tenir la competència d'un país socialitzat com era Rússia, han cregut que havia arribat l'hora d'estrènyer el cinturó als pobles, i això estan fent; però també el capital mundial està de pega: perquè ni més ni menys que ara els ha arribat el periòdic cicle d'enfonsament.

Està quasi tot col·lapsat de tanta producció, ja no es ven el que es fabrica i, per tant, obrers al carrer sense contemplació i, per tant, aquests parats gasten menys i això és un peix que es mossega la cua. I cerquen solucions que totes agreugen la situació. ¿Quina fóra la solució? No ho diré a ningú, no fos que se'ls hi ocorregués. Els parats quedarien eliminats; el gènere fabricat

tindria sortida i un cop acabada la guerra a començar de nou i a fer-se rics uns quants. O si no, ¿hi ha hagut mai crisi de treball després d'una guerra? Una altra solució no es pot dir. Em dirien comunista, que ja sabem que són molt mala gent. Doncs, amb això ara a aguantar, a "apechugar", que és el nostre.

Si voleu enquadrar la revista, penseu en l'enquadrador artesà

RELLIGATS ARTÍSTICS S.L.U.

Maria Camps Pàmies

Major, 12
25218 EL CANÓS – Tel. 973 53 31 06

Llibreria Bufavents – C/ Major, 23
25300 TÀRREGA – Tel. 973 50 21 54

Entrevista a Ramon Bonet i Joan Novell

Xavi Ramell

El Ramon Bonet Garcia té 52 anys, és casat amb la Consol Calafell i té dues filles. El Joan Novell Gallinat té 38 anys, és casat amb l'Imma Estadella i té un fill.

Què és el que tenen en comú aquestes dues persones? A part d'unes famílies magnífiques, els uneix una gran passió: el futbol. Això va ser el que els va portar a formar part de la nova Junta Directiva del FC Verdú-Vall del Corb. I aquí estem, asseguts davant d'una cervesa i xerrant sobre la seva passió...

—Ramon i Joan, quin és el vostre càrrec a la Junta Directiva del FC Verdú?

—Ramon Bonet: Els companys van confiar en mi per a fer de president. És una gran responsabilitat i un gran repte. Espero estar a l'alçada.

—Joan Novell: Doncs jo sóc el vicepresident...

—Com us vàreu ficar en aquesta aventura?

—RB: Jo vaig entrar quan va començar el gendre a jugar al Verdú. Fa 3 anys. I em vaig fer soci i vaig col·laborar amb el club.

—JN: Per afició. Sempre he estat lligat a diverses activitats; quan vaig

deixar alguna d'aquestes em vaig complicar la vida amb altres. Com aquesta del futbol a Verdú

—Qui us va animar a entrar a la Junta?

—RB: Jo ja hi era, a la Junta anterior. Sense càrrec, però ja hi era. Anava molt als entrenaments amb el mester i els jugadors i els diumenges ajudava en el que podia: botiquí, aigua, vestidors, que no els faltés res als jugadors... i així vaig acabar embolicat.

—JN: A mi no va caldre que em diguessin res. Simplement, vaig veure que plegaven gent i també en faltaven i vaig donar el pas. No em va haver d'espernyar ningú...

—Com es va muntar l'actual Junta?

—RB: Quan es va aconseguir l'ascens ens vam trobar molta gent, tots eufòrics. En aquell moment ja es va començar a parlar de donar

més suport al futbol. En saber que l'Eduard Boleda deixava la Junta, es va muntar una reunió entre els 3 o 4 que ja hi érem, a la Junta, i un grup de gent a qui es va anar avisant fins que vam arribar a ser 12 persones i es va decidir tirar endavant.

—Quanta gent sou ara a la Junta Directiva?

—JN: Exacte, exacte... ara no n'estic segur, som 7 o 8. Estem contents de la resposta de la gent.

—Esperàveu obtenir els resultats que va fer el FC Verdú i que el van portar a l'ascens?

—RB: Sí. Amb el dia a dia, vam veure de seguida que seria un gran any. Pensa que a casa no vam perdre un sol partit. Això va donar molta moral.

—Aquesta serà la setena temporada des que s'ha tornat a tenir equip de futbol a Verdú. Creieu

que podem donar com a consolidat el futbol al nostre poble?

—JN: S'ha d'acabar de consolidar. S'ha fet el més important que era tornar a tenir equip. Verdú és un poble "futbolero". Sempre ha agradat molt, però per acabar de consolidar-ho la canalla que avui és canalla ha d'acabar jugant al primer equip. En aquest moment tenim de Verdú el Foix i el Marcel. Es va perdre una generació en no tenir equip i ara només acabarem consolidant el futbol verduní tenint a jugadors del poble. Tenim l'escola de futbol, però a partir d'infantil de segon any els nens volen jugar assíduament i llavors se'n van cap a Tàrrega i altres equips i fan cadets i juvenils. La pregunta és, quan arribin a ser amateurs, voldran tornar a jugar a l'equip de poble? Aquesta és la nostra aposta de futur, omplir el FC Verdú de nois de Verdú.

—RB: He de dir, que un aspecte molt important són els socis. Hem de tenir paciència. Perquè quan som al camp, de vegades escoltes coses... Hem de recordar que els jugadors no són professionals, tots treballen i fan el que poden. Però quan som al camp tots volem tenir un Messi i això no és així.

—Potser hem malacostumat els aficionats la temporada passada amb una superioritat tan gran i amb bon joc, sobretot a casa...

—RB: No hem d'oblidar que estem en una categoria més alta i que les coses seran més difícils que la temporada anterior. Això sense comptar amb les lesions, baixes, etc que hi podrien haver

—JN: Després també està el tema que tots ens considerem un Guardiola i faríem les coses així o aixà, però només tenim un entrenador, en Carballo, que és qui ha de prendre les decisions i amb qui tots confiem. Penseu que en aquestes categories la major part del temps la pilota va per dalt i no per baix. I el nostre equip, sempre que pot intenta fer jugada per terra. Això és molt d'admirar.

—Aquesta pot ser és la part romàntica del futbol, oi? La de gent amateur que no cobra, que es fa per ganes i il·lusió de jugar al futbol...

—RB: Exacte, no cobra ningú. Ho fan perquè els agrada. I això l'aficionat ho ha de tenir en compte, sobretot en aquells moments que no vagin tan bé les coses: no som ni el Barça ni el Madrid. Som el que som.

—JN: L'aficionat també hauria de ser aficionat "amateur", no aficionat de "gourmet", de bon futbol. Com van veure l'any 86 quan el Goteborg suec jugava a Europa hi havia un bomber, un mestre d'escola... etc, però la gent se sentia orgullosa del seu equip. Doncs a Verdú ha de passar el mateix. La gent s'ha de sentir orgullosa del seu equip, es guanyi o es perdi.

—Hem vist que la Junta ha apostat pel jovent i que heu agafat nois molt joves i que estan entrenant amb jugadors que els poden arribar a doblar l'edat...

—RB: És clar! Això és el més important. Ara tenim l'Arnau i el Bernat amb 16 i 17 anys i darrera d'ells hi ha molts amics i nens més joves que veuen que és real que poden arribar a jugar al Verdú com ells dos. Al marge que fan més afició i el jovent comença a anar al camp a veure als seus companys. I es nota, els últims partits al nostre camp fa goig veure la gent que hi va.

—Això és cert, fins i tot hi ha partits a camp contrari que veus com l'afició omple l'estadi. Sense anar més lluny el dia del camp del Tàrrega l'afició del Verdú era més nombrosa que l'afició local...

—JN: Sí, sí... tant al camp del Tàrrega, com el del Poal. O el de Sant Guim. La gent ha respost molt bé. Ara anem al camp de la Pobla de Segur. Anem en autocar i hem fet una crida. Estem segurs que els aficionats respondran.

—RB: Ara el que falta és que els resultats ens acompanyin una mica. Hem tingut molta mala sort els 3 partits que hem perdut. Hem jugat molt bé, hem plantat cara, però la pilota no entra...

—Veieu molta diferència entre les categories, de 4a a 3a?

—RB: Jo no veig massa diferència...

—JN: Home, alguna diferència sí que hi és. Hi ha els marcatges que

són molt més forts i veus que els equips i els entrenadors van agafant molta més informació dels rivals, cosa que no passava a 4a. Com a jugadors, individualment sí que no hi ha pràcticament diferències...

—**Tenim un equip acoblat?**

—JN: Tenim un bloc fet, un equip compactat. Hi ha molt bon ambient entre jugadors, entrenador i directiva. Mentre això continuï aquest bloc funcionarà. Hi ha gent que porta des de l'inici i la gran majoria porta 2, 3 i 4 temporades junts.

—**Com veieu la temporada. És factible mantenir la categoria? Es pot aspirar a alguna cosa més?**

—RB: Aquesta és la pregunta del milió (riures). Hem començat la temporada treballant per a poder quedar de la mitja tabla cap endavant. Ara, hem perdut partits que no s'havien d'haver perdut. Ha faltat sort, si no hi seríem més amunt, molt més amunt. Entre els 4 primers. Esperem que vagi millor, però depèn de molts factors: que aguantin els jugadors, que les lesions ens respectin, que no vinguin equips de superior categoria a buscar jugadors...

—JN: I després hem de comentar els imponderables. Hem començat la temporada 20-21 jugadors. Però després passa que algun jugador se'n va per feina a d'altres llocs, arriben lesions, i moltes coses més que poden portar a baixar el nivell i fins i tot la il·lusió. Esperem aguantar bé, però el futbol amateur és molt capritxós. Ara hem jugat amb els equips que hi són al davant; a partir d'ara començarem a jugar contra els de baix. Aquí veurem si realment juguem la lliga amb els de dalt o els de baix i ens donarà la mida de l'equip

—**De totes maneres, heu jugat amb els equips punters, heu perdut 3 partits i tots han estat per resultats molt ajustats i amb**

bastant mala sort. Fem el compte de la vella? Si tot això ha passat amb els de dalt, això només ens pot portar a ser optimistes...

—RB: Hem d'esperar i ser prudents. No oblideu que ara arribarà l'època més dura del futbol. Amb l'hivern arribaran les boires i el fred. I aquests anys he comprovat que és a partir d'aquest moment quan comença a faltar gent i de vegades et trobes en partits amb dotze o tretze jugadors només. Això al marge de lesions o expulsions.

—JN: Futbol amateur... estem parlant de futbol amateur. Hi haurà qui per tècnica i formació jugarà més que menys; però també hi haurà jugadors potser amb menys qualitat però que s'esforcen dia a dia amb moltes ganes. Com li expliques a aquest tipus de jugador, que amb fred o calor sempre el tens entrenant amb il·lusió, que aquell diumenge no juga? Aquesta és una de les feines més importants d'un entrenador, del nostre entrenador... doncs Carballo, el nostre entrenador els té tots contents. Això és el futbol amateur.

—RB: L'afició ha d'entendre que l'entrenador no fa els canvis per un tum-tum. Tot té sentit. Si un jugador ha estat treballant bé, fort i amb ganes, ell els dóna el premi de jugar. Perquè aquests són els valors del futbol amateur. I això molts cops l'aficionat no ho veu, no sap per què pren certes decisions el míster...

—**La majoria de jugadors són de la zona o hi ha gent de fora?**

—JN: Sí, Tàrrrega, Verdú, Vall del Corb. La Vall del Corb és que dóna molt de si!!! (riuen)

—**Anem a parlar de la part més dura, de l'economia. Com ho porteu?**

—RB: Ho portem bé. De moment no hi ha dèficit. Vam arrencar amb el que ens va deixar la Junta passada. Ens ho van deixar tot sanejat a nivell econòmic i hem arrencat sense cap

deute. Teníem just per arrancar la temporada, que ja és molt.

—**El que hem vist és que heu arrencat la temporada amb coses noves: el bar, la megafonia, el marcador, l'augment de socis...**

—JN: No hem buscat més gent de comerços i empreses. Hem fet futbol a l'inversa. Amb el context de crisi que hi ha, hem buscat que els socis estigui contents. A tots aquells socis que estan ajudant l'equip els hem dit que si tenen comerços, empreses, són autònoms o venen els seus productes, pel sol fet de ser soci els fem la propaganda afegint el seu anunci totalment gratuït al cartell anunciador dels partits. I ho fem per agraïment, pel seu suport. Tant de bo tinguéssim el problema que no hi caben al cartell.

—RB: També hem fet tres modalitats de carnet noves. El familiar, que ha permès ampliar quota, encara que no el número d'aficionats, en englobar en un carnet a tota una família. Però així premiem la fidelitat. Hi ha el carnet individual, el de sempre, i per últim, el carnet jove que és fins els 16 anys.

—**Aquest any creieu que podreu cobrir el pressupost?**

—RB: L'intentarem cobrir. Ara estem treballant la publicitat al camp. La tenim ja planejada i esperem que ajudi econòmicament a equilibrar el pressupost.

—JN: Tot això és picar pedra i s'ha de fer. És l'única manera que els comptes vagin bé.

—**Teniu subvencions d'entitats supramunicipals o de l'Ajuntament?**

—RB: D'entitats supramunicipals no en tenim, d'ajuts. Amb l'Ajuntament sí en tenim d'acords. També vull afegir i agrair l'ajut de l'Associació de Propietaris de Finques Rústiques els quals ja han ajudat altres vegades econòmicament i amb qui tenim converses per aquest anys.

—JN: Has de pensar que en els temps que corren, els ajuntaments estan tenint molts problemes econòmics i sabem que la situació és molt difícil. Tot i això ens ajuden molt en temes de treball. Ens han ajudat a arranjar el bar, a fer el marcadore, part de la música, la porteria mòbil i moltes coses més.

—RB: Sense oblidar-nos que estem negociant alguna cosa més que farà reduir la nostra despesa. Col·laboració hi ha, sobretot d'ajut físic directe amb la brigada i amb material. Entenem que són temps difícils.

—El cert és que l'afició veu canvis significatius com els que heu comentat. Teniu més idees? Ens continuareu sorprenent?

—JN: I tant! Si no és aquest any serà el vinent. Però d'idees en tenim moltes. Estem vius.

—Us sentiu recolzats per la gent del poble?

—JN i RB (a la vegada): Sí! I tant!

—RB: De moment, sembla que tothom està molt content.

—JN: Em sembla que hem sortit d'una il·lusió generalitzada, nosaltres també, i ha estat un contagi mutu. I la millor manera de continuar amb aquesta il·lusió és conti-

nuar pensant noves coses pel futbol a Verdú. Quan veus un somriure d'algú al camp, notes que hi ha una complicitat.

—RB: Tota la clau, per a mi, va ser l'ascens de l'any passat i com es va celebrar... al camp, als carrers i la festa del castell. Feia molt de temps que no veia la gent tan contenta. Va ser l'espurna per tirar endavant. Costarà tornar a veure un esclat d'alegria tan gran...

—Per últim, i per tancar aquesta entrevista... què li demaneu a la temporada?

—RB: Jo li demano, a la temporada, que els resultats ens acompanyin una mica. Nosaltres, per la nostra part, ens comprometem a seguir treballant com fins ara, ben units i amb la mateixa il·lusió. Volem continuar més endavant.

—JN: Jo demano seguir pas a pas. Al ritme que podem... i que ens deixin.

—I una pregunta molt personal. Us hem vist treballar fort i moltes hores tretes de la vostra vida personal. Com ho porten les vostres famílies? Us donen suport o el cost personal és massa alt?

—RB: A casa meva ara es viu futbol. Abans a casa es vivia la caça,

que per a mi era una passió. Ara compagino la caça i el futbol. Tota la família dóna suport i, a més, són grans aficionats. Fins i tot ajuden amb el Facebook, que ha estat també una cosa molt important on la gent participa molt i que no existia abans.

—JN: Jo estic casat amb l'Imma i això significa que, ben bé, t'has casat amb tothom. I això dóna caliu. I el meu fill Slava també ho viu molt de prop. No puc dir res més que estic molt content de formar part d'aquesta Junta.

—Voleu comentar lliurement alguna cosa més?

—RB: Jo voldria, per acabar aquesta entrevista, dir que avui hem parlat el president i el vicepresident del FC Verdú. Però la resta de la Junta és molt maca i tenen moltes ganes i la mateixa il·lusió. Ens avenim molt i és just dir-ho aquí. Formem un gran equip!

—JN: A mi m'ha servit també per conèixer més a fons gent que durant molt de temps saludaves i els veies però que no ens coneixíem, com és el cas tant del Ramon com d'altres. Ha estat una gran sorpresa.

—RB: També volem agrair el treball fet a tots els que han passat per la Junta i a tots els que han col·laborat tots aquests anys i que ha permès consolidar el futbol a Verdú

—JN: És cert. Sense ells avui no estaríem parlant d'aquesta realitat ni del que volem fer. Gràcies a tots!

Nosaltres també us volem agrair el vostre esforç, amics. Tant de bo el FC Verdú-Vall del Corb ens doni més alegries i, per damunt de tot, continuï fent poble i fomentant valors com l'amistat, la companyonia i l'esforç compartit.

d'Actualitat

Redacció

El Verdú aquesta temporada estrena nova categoria i sens dubte la progressió del Club ha estat ascendent any rere any. Volem copsar què en pensen els afeccionats de la nova temporada que s'acaba d'iniciar, i de les millores que s'han anat fent al camp, en definitiva de les inquietuds envers el FC Verdú.

1.-La temporada passada el Verdú va assolir l'ascens, essent l'equip més golejadore i el menys golejat. Vas assistir a algun partit del Verdú? Com definiries la passada temporada?

2.-Aquest any en la nova categoria les dificultats i el nivell dels equips són superiors. Quina és la classificació que pot assolir el Verdú a final de temporada?

3.-De mica en mica s'està arranjan el camp de futbol: seients, llums, bar, lavabos, marcador... Quina és la millora més important que s'ha fet, i quina seria la propera millora a fer?

4.-Verdú és un dels camps on veiem que hi va més gent, tot i això què es podria fer per tal d'implicar a més gent del poble?

Isidre Tudó

1.-Tots els que vaig poder. La temporada passada va ser molt bona.

2.-De la meitat en amunt.

3.-La llum és la millora més bona. Jo no tocaria res.

4.-Al camp hi van els que tenen ganes d'anar-hi. No s'hi pot fer res més

Àlex Foix

1.-Sí, gairebé els vaig jugar tots. Una temporada històrica, en què després de sis anys d'haver recuperat el futbol es va assolir un gran èxit.

2.-Després de tres partits i la victòria enfront el Poal, podem somiar en un tercer o quart lloc, que ens permetria jugar el trofeu Pepito Esteve.

3.-La més important va ser arranjar el terreny de joc. La propera reforma seria engrandir el camp i fer una grada.

4.-Per implicar la gent l'ideal seria que hi hagués el màxim de jugadors del poble.

Adrià Gutiérrez

1.-A quasi tots els partits. Una gran temporada

2.-De la meitat de la classificació en amunt.

3.- La més important ha estat posar llums, i la propera millora posar gesta al camp.

4.-Crear un Corba Jove, ben equipada amb tambors ...

Joan Cardona

1.-A casa vaig anar a tots els partits i a fora, alguns. Una temporada espectacular en la qual hauríem pogut quedar primers.

2.-De la meitat amunt.

3.-El marcador i el bar. La millor seria posar gespa.

4.-Fer una bona afició.

Anna Franco.

1.- A quasi tots. Només me'n vaig perdre dos.

2.-Podria quedar entre el cinquè i sisè i seria tot un èxit, per la dificultat de la categoria.

3.-L'enllumenat, ja que feia falta. Posar-hi gespa, però sé que és difícil.

4.-Ja hi va molta gent, sobretot jove i crec que una part dels èxits de l'equip és gràcies a la complicitat que hi ha entre l'equip i l'afició.

Clavé Segura

1.- Quasi tots els del Verdú com a local.

2.-Una mica més avall de la meitat.

3.-Totes les millores són bones. Potser un sistema per poder regar el camp per evitar la pols, ja que la gespa seria impossible.

4.-Ja és fa el màxim

Bernat Fornsubirà

1.-Sí. Una gran temporada

2.-Aguantar la categoria estaria molt bé.

3.-La millor va ser posar els llums, ara falta posar gespa al camp.

4.-Jugar amb més jugadors del poble, que alguns del poble s'anessin a jugar.

El Patronat i Sindicat de Sant Pere Claver (XVII)

Període de la Guerra o Revolució del 36

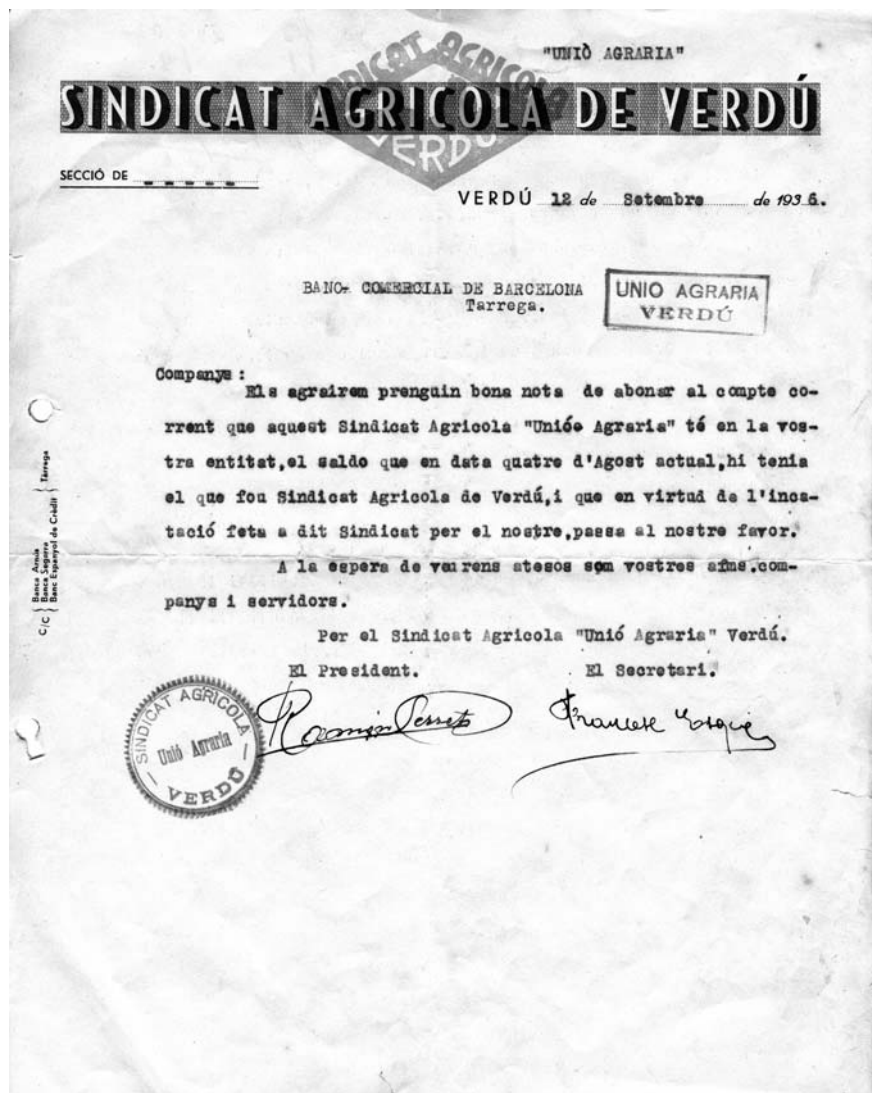
Ramon Boleda Cases

Quan l'ajuntament comprà el castell, 1988, part de la documentació del Sindicat -la vigent- quedà dipositada a l'espai que serví d'oficines, adjunt a la caseta de la bàscula del celler; un altre contingent, més antic, es deixà empaquetat al local de cal Patonet (aleshores propietat del Sindicat). Al castell hi restà una porció de paperam molt barreja, essencialment del temps de la guerra, que es deixà amuntegat al terra a la sala intermitja, dita "de les olives", a un pas de desaparèixer. En aquest moment vaig demanar permís a l'ajuntament per revisar-lo cosa que vaig fer amb la col·laboració d'en Francesc Huguet. Aquest, a més, pogué intervenir i salvar parcialment la documentació dipositada a cal Patonet. Gràcies a aquestes accions, podem refer una part molt important de la història del Patronat-Sindicat.

La victòria que les forces populars del POUM, CNT, FAI i altres obtingueren sobre l'Exèrcit sublevat a Barcelona, durant els dies 19 i 20 de juliol, tingué la repercussió immediata arreu dels pobles i ciutats de Catalunya, l'ocupació dels ajuntaments.

A Verdú no hi anaren amb presses. L'ajuntament estava en mans de les dretes i fou la nit del 21 al 22 de juliol que els d'esquerra sortien armats i en gran número del Cafè del "Centro" apoderant-se de la Casa la Vila, destituint l'Ajuntament i formant el "Comitè Popular de Verdú" que prengué el nom de: "Milícies Antifeixistes" presidit per Magí Balcells (a) "Correu".

L'objectiu immediat fou el saqueig i destrucció dels altars de les esglésies i capelles i l'establiment dels controls a les sortides i entrades de la vila en uns parapets de bales de palla. El Sindicat fou incautat a darrers de juliol o el 4 d'agost, data que s'esmenta com de canvi de poders, en la carta que veurem més endavant datada del 12 de setembre. Aleshores n'era president

12-09-1936

24 setembre de 36

el meu pare Flavià que fou obligat a entregar-lo; i ni per a ell ni per a cap dels dirigents no fou motiu de sorpresa. És per això que, veient-ho venir, ja havien retirat i amagat alguns símbols religiosos com les rajoles del mural de sant Pere Claver, la senyera de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, algun Crist, un quadre de sant Pere Claver, i poca cosa més. Aquí es respectaren els arxius, biblioteca, decorats i vestuari de la secció de teatre, mobiliari etc.

De moment es constituí un comitè anomenat "Comitè d'Incautació" del Sindicat Agrícola, i automàticament es dissolgueren les seccions de l'escola i de Joventut Social.

El primer document que es posseïx és un ofici del 17 d'agost signat per l'alcalde Magí Balcells, dirigit al president del Sindicat, demanant una relació de les existències d'adobs.

Per a alguns idealistes del POUM i sindicalistes d'esquerra assolir en propietat el Sindicat fou el sùmmum de llurs aspiracions per posar en pràctica els seus programes. Disposar de cop i volta de tot el gran potencial agrari en marxa, fou cosa

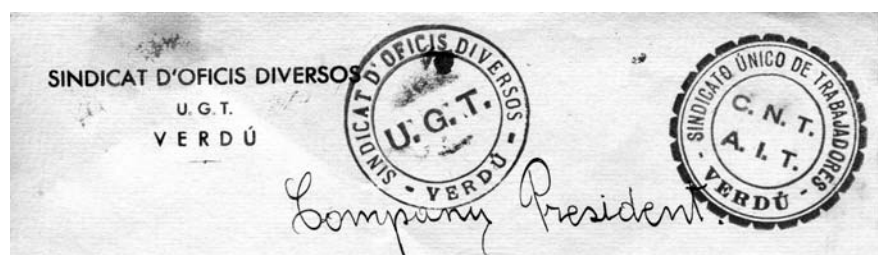
inaudita. I, davant de l'embalum burocràtic del mateix, optaren per retenir el que fins aleshores havia estat ajudant de secretari en Gabriel Buldú i Busquets (a "Valent"), significadament de dretes, per portar els serveis d'oficina. Sobre aquest càrrec, es troba un borrador on diu: "Acords del dia 29 de Agost. S'acorda fer un viatge a Barcelona el dia 30 per tal de mirar de contractar-ne un, quedant designats Venceslao Tarragó (Salao del Bardonet) i Miquel Mateu. (Miquel del Rei). No obstant, el 18 de gener de 1937, Buldú seguia actuant d'escrient, ja que la junta reunida acorda que, aquest, es traslladi a Barcelona « ... per a que en nom d'aquest Sindicat, faci totes les gestions per conseguir de la Generalitat de Catalunya, l'oportú i necessari permís d'exportació d'oli, vi, i tàrtro d'aquest Sindicat a França, amb l'objecte d'efectuar un intercanvi

amb productes comestibles en dita nació». Ho signen el president Ramon Serret (Cabalé del Feló) i el secretari Magí Verdaguer (Ca la Forastera).

El Sindicat que en principi adoptà el nom de "Comitè d'Incautació" canvià de nom, com veiem en la carta esmentada abans, del 12 de setembre del mateix any, dirigida al Banc Comercial de Barcelona sucursal de Tàrrrega, dient el següent: "prenguin bona nota d'abonar al compte corrent que aquest Sindicat Agrícola <Unió Agrària> té en la vostra entitat, el saldo que en data quatre d'Agost actual, hi tenia el que fou Sindicat Agrícola de Verdú, i que, en virtut de la incautació feta a dit Sindicat pel nostre, passa al nostre favor. Hi signen Ramon Serret i Francesc Esqué, com a president i secretari respectivament. Hi ha dos segells un de: "Unió Agrària Verdú" i l'altre de "SINDICAT AGRÍCOLA Unió Agrària VERDÚ"

Una fricció entre dos sindicats locals

La desavinença estava entre el sindicat que radicava al castell presidit per Ramon Serret, i l'altre, minoritari, ubicat a cal Upont, amb el nom de SINDICAT D'OFICIS DIVERSOS UGT (Unió General de Treballadors) del qual era secretari el Jaume Turull (a) "Jaume l'Enric". Desavinença que es fa evident pel redactat d'un ofici del president Ramon Serret, dirigit al "Camarada Josep Rodés, Comissari d'Ordre Públic de LLEIDA" datat del 10 de novembre de 1936, acusant el "SINDICAT D'OFICIS DIVERSOS UGT

VERDÚ” que segons els primers, «...va constituir-se el 18 de setembre darrer. Amb el fi únic i exclusiu de l'acapament de càrrecs i sense tenir res en compte les disposicions dictades pel Conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya en data 27 d'agost (que) ordenava la sindicació única i obligatòria». La fricció que va fer vessar el got sorgí ran de la formació del nou “Ajuntament Constitucional de Verdú” en substitució del nomenat “Comitè Popular de Milícies Anfeixistes”.

El nou ajuntament havia de compondre's per representants dels partits i sindicats locals, i obviaren la representació del nostre sindicat, que diu -Serret- és el mateix que va legalitzar-se el 29 de març de 1931, amb el nom de “Sindicat de Treballadors de Verdú, adherit a la Unió Agrària de Lleida”.

La queixa féu el seu efecte doncs «... per mandat de la Comissaria d'Ordre Públic...», el recent nomenat alcalde Josep Josa (Pep de la Soledad) cita la junta del sindicat a una reunió a la Casa de la Vila pel dia 19 del corrent amb la presència d'un delegat de la citada Comissaria.

Hi hagué molts intents d'unificació, que no prosperaren. L'alcalde Josep Josa, el dia 23 de juny de 1937, convoca una reunió de les juntes «... dels dos Sindicats Agrícoles existents en aquesta localitat per tal de fer la fusió dels mateixos, per demà a les 9 hores de la vetlla, a Casa de la Vila...». La fusió per enèsima vegada fracassà. No seria fins més endavant, el 24 de novembre de 1937, que per primera vegada s'arribaria a un acord mutu com ho reflecteix la següent nota: “Com sigui que el Sindicat Agrícola Unió Agrària ja no existeix per haver-se fusionat amb el Sindicat “Unió de Rabassaires”resultant de la fusió el nom de “Sindicat Agrícola Cooperatiu”.

Transcripció:

El comitè popular de Verdú
 Als Sindicats d'aquesta localitat posa en coneixement de fer una crida als socis llurs que vulguin sortir voluntaris per a treballar col·lectivament a la terra donant compte a aquest Comitè dels quins surtin.
 Igualment sou demanats de trametre a aquest Comitè relació dels abonos que es necessiten per la pròxima sembra de cada sindicat, i això amb urgència.
 Cal·ligrafia de Magí Balcells.

Encara una altra nota del dia 17 de febrer de 1938, repeteix la fusió haguda en dir: “D’ara en endavant totes les operacions hauran d’anar a nom de “Sindicat Agrícola Cooperatiu” per la fusió citada, i s’autoritza per les operacions el president Josep Foix, el caixer Xavier Compte i el comptador Josep Ros.

La col·lectivització

Es nota a través de la documentació recollida, l’afany de posar en marxa

la sindicalització i la col·lectivització; i ja aquell mateix agost, s’ordena la declaració del blat recollit de tots els pagesos de Verdú i la afiliació obligatòria d’aquests, a tots els efectes del sindicat. Ho justifica la nota del Comitè Popular de Verdú, dirigida al Camarada President del Sindicat Agrícola (cal·ligrafia de Magí Balcells) «...de fer una crida als socis llurs que vulguin sortir voluntaris per a treballar col·lectivament a la terra...». Porta la data de 22 -9- 36.

Hi figuren tres segells; un del Comitè de Milícies Antifeixistes, l'altre del Partit Obrer d'Unificació Marxista i el tercer de Joventut d'Esquerra Catalana Republicana.

La idea de formar una col·lectivitat parteix del "Comitè Popular" (Ajuntament) el qual es dirigeix al "Camarada Ramon Serret" president del Sindicat, «... perquè nombri a dos membres del mateix...» per la constitució d'un comitè per gestionar la distribució de les terres. Datat a 7 d'octubre de 1936.

El Sindicat assumeix la creació d'un Comitè Agrari, per la qual cosa demana a l'ajuntament que vulgui anomenar tres obrers, ..per prendre part als assajos col·lectius .. això es donava al 16 d'octubre de 1936.

Sota el lema de: "La terra és del qui la treballa", per decret donat per la Generalitat, a l'any 1936, es produïren les incautacions de finques urbanes i rústegues dels majors

propietaris de la vila. Per aquest mateix decret quedaven lliures de col·lectivització les terres que hom pogués treballar.

No tinc dades exactes del primer dia de sortida de la col·lectivitat. Sí que recordo de l'alegria amb què un grup de pagesos (?) empenien el camí devers el treball, amb l'ajuda al coll. Hi eren apuntats gent treballadora i gent no treballadora que cobraven igual per les hores de treball. Hom sabia per endavant qui ajupiria el llom i qui s'ho miraria dret. Cada treballador rebia la "Fulla de Jornal" que era de 7 hores i rebien 8 ptes. La que posseeixo pertany a Francisco Queraltó i és del dia 2 de novembre de 1936, signada per l'encarregat Bartolomé Aguilar.

Aquest sistema, emprès amb més entusiasme que efectivitat, aviat va fracassar i s'adoptà la resolució de repartir la terra incautada entre els obrers camperols que la volgues-

sin. Això va crear enemistats entre els amos i els incautadors, que es limitaven a recollir-ne els fruits sens esmerçar-hi el mínim esforç en millores com podien ser esmarjar, refer enderrocs, desermar, aixadar l'agram, etc. tasques que s'acostumaven a fer en el període estiuenc, comprès des de finit el batre, fins al collir les ametlles o veremar. (Seguirà)

Solució de la Sopa de lletres:

E	T	U	A	T	M	L	A	P	I	S	O
O	Q	U	A	T	A	B	O	R	C	A	A
B	T	U	I	B	G	L	A	A	T	L	T
L	E	Q	I	I	R	L	T	S	U	A	S
U	V	O	H	L	L	O	I	R	Ç	N	I
B	I	S	P	E	I	R	L	E	R	R	Z
M	N	S	A	I	A	B	A	T	O	A	E
A	A	A	G	B	U	S	R	D	F	P	P
N	G	L	A	Ç	A	D	A	I	L	C	A
U	A	L	E	D	O	M	R	M	S	E	R
F	A	A	P	U	O	A	D	E	R	T	T
M	A	P	S	D	F	A	Q	U	I	R	A

PINTURES i DECORACIÓ

C/ Sant Pelegrí, 18
Tel. 973 50 12 60
Fax 973 31 36 27
25300 TÀRREGA

C/ Bisbe Ruano, 11-13
Tel. 973 27 16 11
Fax 973 27 17 22
25006 LLEIDA

C/ Ferrer i Busquets, 88
Tel. 973 60 05 07
Fax 973 71 08 68
25230 MOLLERUSSA

C/ Josep Zulueta, 7
Tel. 973 36 01 61
Fax 973 35 44 53
25700 LA SEU D'URGELL

C/ Barcelona, 39 - Pl. de la Sardana
Tel. 973 44 30 34
Fax 973 44 30 41
25600 BALAGUER

Avui tinc temps per pensar

Josep M. Sanfeliu i Sambola

Verdú – Tàrraga. Setembre del 2011

Avui no vull indignar-me. Vull que el dia transcorri plàcid i clar.

Avui tinc temps per pensar i reflexionar.

Algú va dir que quan els que ens manen perden la vergonya, els que obeïm, perdem el respecte. Ara estan de moda les retallades. Creieu que rebaixar el pressupost a l'ensenyança, per exemple, és una aposta positiva cap a un futur millor? És una despesa o bé una inversió? Hem de créixer i millorar en cultura i en sanitat, els pilars bàsics d'un país. En una agricultura competitiva, en una indústria productiva, en l'empresariat creatiu i amb idees etc. Que la gent preparada no hagi de marxar a l'estranger a treballar. Que la política sigui com l'empresa privada: "Qui la fa, la paga..." Cal no confondre subvenció amb inversió. Hem d'estalviar, sí, però amb molta cura. Ens creïem rics i ara resulta que ho érem en pols de l'era...

El meu avi sempre deia que érem pobres, ja que no teníem prou sacs per omplir, dels pocs grans de blat que recollíem, però que encara seríem més miserables si no els cosíem els forats.

Jo crec que el que toca és posar pedaços als forats d'aquest sac que entre tots omplim amb el nostre esforç i així ens adonarem que s'emplena més aviat. Segur que enteneu la metàfora. Se'ns "escapen" milers de grans de blat que no sabem, o no volem saber, on van a parar...

Avui no vull indignar-me: ens volen fer veure el que no és, la veritable realitat.

Avui tinc temps per reflexionar: "No retallen on més convindria. A més

d'un espavilat li caldria una bona escapçada..."

Però, hem de viure i respirar cada dia i, aprofitar el temps que, cada matí, en llevar-nos ens és ofert.

Avui és un regal. Per això se'n diu "El present"... Si vols sentir-te ric, compta les coses que tens i que no pots comprar amb diners.

La vida és un seguit d'esdeveniments que es complementen. L'alegria i el drama van de la mà i, així, anem caminant junts, com a amics inseparables.

"La vida és tan curta i l'ofici de viure, tan difícil, que quan un comença a aprendre, ja ha de morir..." ERNESTO SÀBATO

Ningú és imprescindible. Cal tenir en compte el següent: "En els escacs, quan s'acaba el joc, el rei i el peó tornen a la mateixa caixa..." (Proverbi italià)

"El millor és sortir de la vida com d'una festa, ni amb set, ni begut..." ARISTÒTIL

"La vida, com més buida, més pesa..." LEON DAUDI

"La vida és l'únic joc del qual, en retirar-se, ningú pot recollir els guanys..." ANDRÉ MAUROIS

Vida, vida... Junt amb t'estimo... són paraules tan importants.

I així, no acabaria. M'agraden les dites, em fan pensar i em relaxen... Fan com la marinada d'aquest poble, quan arriba, puntual, com un rellotge, a les tardes de l'estiu, s'emporta del meu cap tot el que em pesa i preocupa. Em deixa net de pols i palla, sols hi resten els grans de blat, com a l'era del meu avi. Així puc començar de nou, l'endemà, altra vegada la tasca de lluitar per viure.

Ens manca a tots, de tant en tant, una ventada i refrescar, tornar a reprendre altra vegada el nostre particular camí... Beure l'aigua fresca de la font i cridar ben fort dins nostre: Som-hi. Endavant!!!

Per acabar, una que, espero, tot-hom ja sàpiga:

"Recorda que el dia que vares néixer tots reien i tu ploraves... Viu de tal manera, que, quan et moris, tots plorin i tu riguis..." (Proverbi persa)

Qualitat de vida

“Lingüística”

Montse Aloy

Bentornats dels inferns dels aeroports i detractors de les sèries amb molta propaganda:

He decidit escriure un article sobre les paraules que m'agraden en català. Sí, fins ara escrivia en llengua hebrea, japonesa, i fins i tot en klingon. Però ja n'hi ha prou. La pressió a la qual ens sotmeten per totes bandes, que diu que hem de pensar en castellà, somniar en castellà i renegar en castellà, és inaguantable. Només ens falta apuntar-nos a un curset accelerat de portar mantilla i tenir aires xulescos, del tipus Bono. Doncs sense més interrupcions que les típiques (telèfon fix, telèfon inlàmbric, venda de rentadores i assecadores telepàtiques per correu certificat, lavabo, menjar, dormir, pagar impostos, etc.) em dispenso a començar la llista dels meus mots preferits. A la propera, paraules semblants en anglès i català.

1. EURO. Mamífer herbívor europeu de llargues banyes, pèl abundós i solvència destacada a retallar l'herba que creix per sota els seus peus. Neix a Alemanya i s'estén fins a Grècia, on aviat s'extingirà.
2. IRPF. Soroll dels budells dels que ja han esgotat l'atur.
3. CATALÀ. Dialecte menyspreat per la classe política que només fa servir la part dreta del seu cos. Diuen que és una llengua, però les restes dels documents ja han aparegut en contenidors escampats pel carrer. Es protegeix el culpable.

4. CAIXA. Recipient on es poden posar els estalvis d'una vida, que acaba sent descobert pel germà gran de l'espanya més rànica.
5. EDUCACIÓ. Qualitat humana molt en voga des que es pot comprar als supermercats, al costat dels iogurts i dels formatges baixos en calories. Les promocions inclouen la decència.
6. CASTELL. Conjunt humà format per suor, cotó i polièster, temor, ganes de superació i sexe masculí i femení, en què es parla català des de terra fins al dit petit del que assenyala el cel.
7. DOCÈNCIA. Art de menar bèsties en estat semisalvatge a un corral i mantenir-les vives i ben alimentades fins que es puguin valdre per elles mateixes.
8. 1x1. *Ars eròtica*, en què un rep el que ha donat. No fa referència al sexe per Internet.
9. GES. Acrònim de Gest Educativa i Sincer.
10. LITERATURA. Manera peculiar de coure un idioma, en què el resultat emociona pel percentatge tant de paraules encertades com de missatges en el text.
11. LLENGUA. Apèndix cartilaginós dins de la boca, que serveix per articular paraules, llepar objectes i bavar a amics i parents (o viceversa) i escopir pinyols d'oliva. Quan va amb

CATALANA fa referència a l'embotit propi de la terra, en què destaca pels seus colors grocs i vermells alternats.

12. VI. Líquid que va després de V i abans de VII.
13. AIGUA. Líquid que fa malbé els camins, i malmet els resultats de la verema.
14. CARGOL. Cavitat interna de l'orella, on s'amaguen els gasteròpodes hermafrodites que fugen dels fogons lleidatans.
15. TRACTOR. Trasto pesant, que menja gasoil i beu suor del mecànic, que llaura amb paciència infinita els marges pendents de l'Urgell cantonada amb la Segarra, i que fins ara no era objecte de desig de lladres i altres persones que només viuen de nit.

“ ¡Oh, botella sin vino! ¡Oh, vino que envidó de esta botella!” César Vallejo

De ministres, strippers, paràmetres i fàbriques de totxos

Eduard Ribera

<http://eribera.blogspot.com>

Els savis i els genis creen escola. Es cola. A les cues sempre es colen els mateixos: els qui a l'escola no van aprendre que el respecte ja és una forma [fonamental] de saviesa. Saber estar és [molt] més important que no [simplement] saber o fins i tot estar [i prou]. De la mateixa manera que ser és [molt] més important que no [només] tenir o aparentar [matusserament]. On va a parar... És cola. Prefereixo els fusters als ministres. De sempre. No ho sé; potser perquè els oficis em mereixen un respecte. Potser perquè els tallers han estat de sempre la millor escola per aprendre un ofici. Potser perquè quan entres en una fusteria t'arriba a la nàpia aquella sentor inigualable de serradures i cola. Potser perquè els ministres generalment no tenen fusta, ni ofici, però s'enganxen a la cadira com si algú hi hagués posat cola. Escola. Quan obres el diccionari [DIEC2] per la pàgina 691 t'adones amb perplexitat que l'accepció principal d'escola [escola f. 1 Establiment on

s'ensenyava] podria molt ben servir per a definir també un local de striptease. En certa manera, les bones escoles són aquelles en què els mestres despullen el coneixement i l'ofereixen en estat pur i sense tabús als seus deixebles. L'aprenentatge sovint entra per la vista i per l'oïda: aprenem allò que veiem o sentim, aprenem d'allà on mirem o escoltem, aprenem allò que ens expliquen i ens repeteixen. Això ho saben correlativament i de fa molts dies els qui es dediquen a la política, els qui fan televisió i els creatius publicitaris, així com la resta de gurus de l'era posttextual i tecnològica i alguns pares [residuals] de la vella escola. Per tant, finalment és tan possible adquirir aprenentatges en una aula com davant les contorsions professionals i les evolucions favorables d'un o una stripper. Una altra cosa serà que els coneixements els consolidem amb eficàcia i ens puguem sotmetre amb èxit a les avaluacions que ens depara la nostra vida compulsiva i

oscil·lobatent. Escolar. Aprendre no vol dir [exclusivament] sumar coneixements. De la mateixa manera que alimentar-se no vol dir [només] endrapar molts comestibles. Cal discernir, de la mateixa manera que cal pair reposadament. Digerir ja és una forma de discerniment, de distinció entre la matèria que aporta nutrients i la matèria orgànica residual. Els vailets d'aquest segle ja no [únicament] aprenen a l'escola. Aprenen arreu i metabolitzen ràpidament. Tenen inputs i tenen estímuls. I tenen múltiples fonts d'informació. Per això és [extremadament] convenient que també tinguin paràmetres com més aviat millor; i que aprenguin a alimentar-se correctament, a pair reposadament i a distingir quins són els conductes més adients per evacuar les matèries fecals. Escolar-se [escolar² int. pron 2 1 Una cosa, una persona o un animal, passar a través d'un lloc estret o vencent algun obstacle]. Tot i que l'educació no té relació aparent amb l'arquitectura, cada cop és més gran la sospita que les bones escoles no són les que tenen els mestres més savis sinó les que tenen els passadissos més estrets. Els arquitectes dissenyen escoles. Els paletes les construeixen. Algunes escoles dissenyen persones; altres les construeixen. I unes quantes, lamentablement, són veritables fàbriques de totxos. Heus ací el perill; sobretot perquè vivim en un temps d'aparences i façanes en què fins i tot els barruts, els mediocres i els ressentits poden crear escola. Sense ni tan sols edifici.

Trobada amb la residència Sant Antoni de Tàrrrega

Residència Sant Pere Claver de Verdú (ABD)

Com cada any, programem trobades amb diferents residències per tal d'interaccionar amb d'altres centres, i alhora que els nostres usuaris puguin compartir experiències comunes amb d'altres residents.

Per aquest motiu, el dia 17 de març vingueren al nostre Centre un grup d'avis de la Residència St. Antoni de Tàrrrega i compartírem una bona estona realitzant el taller de cant que fem tots els dijous.

Nosaltres els vàrem anar a visitar el passat dijous dia 22 de setembre amb un grup força nombrós d'usuaris del nostre Centre.

La trobada fou tot un èxit, ja que tots ens esperaven amb ganes de passar una bona estona. L'animadora ens havia preparat tot un seguit de cançons que havíem de cantar tots junts seguint el ritme de la música. Tot seguit, férem un berenar de germanor i vàrem intercanviar els regals que havíem preparat. La Residència Sant Pere Claver els lliurà productes típics de Verdú, com ara una mostra de diferents cànctirs, per tal que tinguessin un bon record del nostre poble. Els residents de Tàrrrega ens varen regalar uns murals, fets per ells mateixos que havien preparat durant els tallers de manualitats.

Per finalitzar, vàrem jugar al bingo tots junts amb regals pels guanyadors.

La veritat és que tenim molt bon record d'aquest dia i esperem que ens puguem tornar a trobar de cara a l'any vinent.

També a Verdú, necessitem la vostra sang

Albert Torra Cabello

President de l'Associació de Donants de Sang de l'Urgell

www.donemsang.cat - urgell@donantsdesang.org

Des de l'Associació de Donants de Sang de l'Urgell ens adrecem a vosaltres per tal de demanar-vos un xic d'ajut i arribar al màxim nombre possible de donants; invitant-vos a participar i possibilitar la màxima difusió en properes campanyes d'extracció de sang a Verdú.

Amb l'ajut que enguany podeu oferir-nos esperem augmentar la xifra de donacions, posant Verdú al capdavant d'aquesta competició, tan solidària, i assegurar-nos que no falti *ni una gota de sang* a qui la necessiti de debò.

Ens interessa molt a tots i totes que el Banc de Sang i Teixits no estigui mai en números rojos, perquè és l'únic "banc" que ens assegura la sang necessària sempre: avui, demà, en la jubilació... o bé el dia que ens faci falta.

A Catalunya necessitem unes 1.000 bosses de sang al dia, les quals

haurien de provenir d'arreu del territori. Malauradament, hi ha ocasions en què les bosses emmagatzemades *-en estoc-* són mínimes, i cal fer crides als voluntaris (que s'han *oblidat* d'anar a donar sang).

És bo saber que amb *una sola donació* estem ajudant 3 persones.

De tota manera, només amb una vegada a la vida... no n'hi ha prou per sostenir les reserves. Cal donar de forma continuada, adquirint l'hàbit; com si es tractés d'una activitat quotidiana més.

El fet de conscienciar els que tenim al costat perquè també siguin donants habituals és una tasca distingida i eminentment humana.

La sang no es pot fabricar. Només

es pot obtenir a través de persones disposades a donar-la, voluntàriament.

Com ja sabeu, la situació econòmica actual ha constatat una *disminució en la col·laboració* amb les entitats sense ànim de lucre, fins i tot en l'àmbit de les donacions de sang.

Si pensem i reflexionem sobre el tema, cal tenir ben present que per ajudar els altres només es necessita una cosa: **ganes**.

El voluntariat, encara que no de forma monetària, podem dur-lo a terme igualment *-en moments de crisi-* a través de totes les **Associacions de Donants de Sang** d'arreu de Catalunya, o bé anant a donar sang (a qualsevol punt fix *-hospitals-* o mòbil *-municipis que organitzen extraccions-*).

Sigueu ingeniosos... i traueu el millor que dueu a dins!

Us esperem, per salvar vides!

Els caps de l'agrupament Marinada van participar a la recollida de sang de Tàrrega, el passat 8 d'octubre.

Juguem amb el ratolí més famós

Cristina Mayoral

El Museu de Joguets acull una nova exposició temporal amb una cinquantena de peces inspirades en el ratolí més famós del món i la seva companya inseparable, que provenen del fons de la Col·lecció Mayoral.

Programes de televisió, dibuixos animats, videojocs, parcs temàtics i milers de productes de marxandatge han explotat i exploten la imatge d'en Mickey des de la seva creació, el 1928. Va néixer mut i en blanc i negre, i va adquirir fama amb l'aparició del cinema sonor i del color. La dècada dels anys 30 va ser l'època daurada del ratolí, però l'any 1940 va assolir el cim de l'èxit amb la pel·lícula *Fantasia*. Gràcies a ell, el seu creador, Walt Disney, va construir un gran imperi que encara perviu avui.

Els objectes exposats són de França, Estats Units, Regne Unit, Catalunya, Alemanya i Itàlia. Destaquen les atraccions de fira, còmics antics dels anys trenta, figures, jocs de taula, despertadors i els objectes de llautana (maletins, jocs, estoigs...). A més, al vestíbul del Museu els nens i nenes tenen l'oportunitat de fer-se fotografies amb un Cadillac antic de fira espectacular i un suport de fusta amb la cara del ratolí més famós del món. A l'espai Juguem! poden fer activitats vinculades a l'exposició continuant amb la voluntat del Museu de potenciar la participació dels visitants.

Vitrina Mickey Mouse

Artista: Carlos Pazos

Data: 1998

Peça de fusta i vidre realitzada per l'artista Carlos Pazos, col·leccionista

d'objectes de Mickey Mouse entre d'altres. El col·leccionisme és la base de la seva creació, ja que aquests objectes li serveixen per fer-ne de nous:

Un objeto es una huella, un rastro imborrable. Utilizo los objetos, los colecciono, los agrupo,. Intento construir un discurso que vaya ligado a mi vida.. [...] Cualquier objeto es susceptible de entrar en el 'grupo de los elegidos', pero tengo debilidad por los más pobres y por los que ambicionan ser aristocráticos.

Suelen ser los que derrochan más ingenio.

Cartell pel·lícula *Fantasia*

Data: 1940

Cartell de la tercera pel·lícula d'animació feta per Disney l'objectiu de la qual era acompanyar temes de música clàssica. En concret, conté vuit peces musicals, interpretades la majoria per l'orquestra de Filadelfia, sota la direcció de Leopold Stokowski. Valorada com una obra d'art d'un gènere nou, un pont entre les arts i una «forma de presentar l'art».

Ràdios de fusta

Data: cap 1920

De procedència nord-americana i de la dècada en què es va crear el personatge de Disney.

De fang es fan les cases

Ramon Cardona i Àngels Salcedo

La campanya d'excavacions als Estinclells s'ha dut a terme la segona quinzena de setembre, com ja ve sent habitual. Els treballs, que subvenciona la Direcció General de Patrimoni, han estat dedicats bàsicament a l'excavació del fossat defensiu i de part del carrer. A banda d'això, amb una ajuda concedida per l' Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida, s'han pogut avançar algunes de les feines del CEP, Camp d'Experimentació de la Protohistòria, concretament la construcció de dues cases experimentals.

La campanya d'excavacions de 2011 ha permès excavar més de la meitat del fossat defensiu de la fortalesa dels Estinclells, així com una part del carrer. Els materials recuperats a l'únic carrer del jaciment corroboren la

hipòtesi que ja es venia mantenint de l'abandonament sobtat del poblat a l'entorn del 200 aC. Paral·lelament a les excavacions, l'equip d'arqueòlegs avança els treballs del que serà la part experimental del jaciment, amb diferents àrees de recerca sobre temes del món ibèric.

De moment s'estan construint dues de les cases dels Estinclells, a escala real, per entendre i mostrar el funcionament de les instal·lacions de la premsa ibèrica trobada in situ en aquest poblat ibèric. La construcció de les cases està feta a base de pedra i tova, amb una rèplica exacta de les pedres originals que servien de base de premsa i de trull. Les tasques són lentes i de moment els edificis es troben quasi a nivell de primer pis.

Aquesta tardor començarà també el projecte d'experimentació de l'agricultura ibèrica amb el conreu de dues parcel·les amb varietats d'ordi antic. Aquesta recerca està subvencionada per la Generalitat de Catalunya a través de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca i dirigida per la Universitat de Lleida, juntament amb el Centre d'Estudis Lacetans.

Els drames litúrgicomusicals medievals a l'antiga Corona d'Aragó: les representacions nadalenques (IV)

Josep M. Salis i Clos

En aquest número de *Xercavins* continuo amb el tema que vaig encetar en la revista anterior que, per cert, duia un títol erroni. Hauria de dir-hi “les representacions nadalenques” en lloc de “les representacions assumpcionistes” (?).

Així doncs, després d'haver iniciat el tema de les representacions pròpies de Nadal, cal parlar de l'evolució d'aquells teatres medievals, del que n'ha pervingut en el pas del temps, i això esdevé justament el que coneixem com a “Pastorets”. Sens dubte, els Pastorets són, i han estat, el màxim exponent de la diversitat de representacions nadalenques a Catalunya des de les darreries del segle XIX; aquestes teatralitzacions prengueren tanta volada que des de llavors fins a dues primeres dècades del segle XX, es publicaren més d'una quarantena d'obres. A més de totes les editades, també cal tenir present la bona quantitat de Pastorets que no arribaren a publicar-se perquè eren obra d'autors locals —mossens, literats, músics... —, i que estaven destinades a entretenir les poblacions catalanes.

La idea principal de les representacions dels Pastorets segueix essent la mateixa que pervivia ja a l'edat mitjana, i és la de recordar els diversos relats evangèlics de les celebracions dels dies nadalencs (l'anunciació, el naixement de Jesús, l'adoració dels pastors i l'adoració dels reis). Amb els Pastorets però, aquests aspectes religiosos s'embolcallen de figuracions i paisatges que ens transporten a una ruralia catalana que resta ambientada encara en temps passats.

El protagonistes més rellevants dels Pastorets no són pas els personatges evangèlics, com seria d'esperar en unes representacions amb un elevadíssim component religiós, sinó que els protagonistes són el mateixos pastors, el rabadà rondinaire, els dimonis, la parelleta d'enamorats, el gandul, el bon i el mal germà, etc., tot un ventall de personatges i rols fàcilment comparables i assumibles per a cadascun dels espectadors a les

representacions. A la vegada però, en el contingut dels “Pastorets” hi han tingut cabuda també un bon recull d'elements tradicionals i humorístics que han popularitzat el drama nadalenc i l'han apropiat als espectadors, arribant a aconseguir que les representacions esdevinguessin una destacada tradició en moltes localitats catalanes durant moltes dècades; fins i tot avui dia, encara hi ha poblacions que en fan dels seus Pastorets un atractiu cultural i artístic.

Des de sempre les representacions dels Pastorets han estat “fidels” a la seva primigènia idea, tot i que l'aspecte religiós ha quedat rellevat a un segon o tercer terme, en aquest sentit, cal destacar però l'aspecte catequètic de la lluita entre “el bé i el mal”. Una lluita que es pot analitzar des de tres vessants: 1/ *en un terme humà,*

Fig.1. Programa dels pastorets (*La Rosa de Jericó*) de l'any 1928.

els personatges humans —els rabadans i els pastors— enfront del maligne —el dimoni—, venent sempre la innocència, la bondat, la puresa de l'ànima; 2/ *en un terme personalitzat*, les gelosies, traïcions, rancúnies, avarícies, etc.; i 3/ *en un terme diví*, imperant el poder celestial damunt del de l'avern, representat per la figura de l'arcàngel i de l'estol d'àngels enfront de les corts infernals i les hosts del maligne. Així doncs, malgrat el pas dels anys, les innovacions, els gustos locals i les “modes”, el missatge catequitzant inicial de les representacions nadalenques s'ha anat mantenint en més o menys mesura i, a la vegada, ha conservat el caràcter que se li assumia en l'antigor.

Ja s'ha dit que han estat nombroses les edicions dels Pastorets publicades a finals del XIX i inicis del XX, els més destacables, entre molts altres són: els “Pastorets en Betlem o sia lo naixement de N. S. Jesucrist”, de Miquel Saurina (1887); “En Garrofa y en Pallanga o el bressol de Jesús”, de Frederic Soler (Serafí Pitarra) (1901); “L'adoració dels Pastors”, de Jacint Verdaguier i musicats per Enric Molera (1901); “Els Pastorets”, del mallorquí Miquel Ferrà (1910?); “Els pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús”, de Josep M. Folch i Torres (1916); i “La bona nova”, de Joaquim Ruyra (1928).

La vila de Verdú, com moltes altres poblacions catalanes, no s'escapà de la “febre” de les representacions nadalenques —hereves dels espectacles dramàticomusicals medievals— i a casa nostra, aquest fet també tingué un destacadíssim ressò i s'anaren interpretant de manera pràcticament ininterrompuda fins l'últim terç del segle XX. Les representacions dels “Pastorets” que durant anys s'han dut a terme a Verdú, són: “La Rosa de Jericó”, de Josep Duró Gili i Rosend Molera (de 1907) [representada els anys 1926, 1928, 1930-1932, 1935, 1939, 1940, 1942, 1943, 1945, 1948, 1949, 1951-1954, 1956, 1959, 1960, 1966, 1968, 1972, 1981 i 1982]; “El naixement del Salvador” (“Los Pastorets en Betlem o lo naixement de nostre Senyor Jesucrist”), de Josep Conangla [representada els anys 1917, 1918 i 1919]; “El misteri de Nadal”, amb lletra de Francesc Gay i música de Josep Baró (de 1927) [representada el 1929]; “Els Pastorets Nous”, [representada el 1931]; “La nit de Nadal”, de Josep Maria Jordà i Enric Morera (?) (1901) [representada el 1933]; “L'orfenet i la pastora o els pastors de Betlem”, d'Esteve Trullàs i Duran (de 1922) [representada el 1933]; “La llum de l'establia”, de Josep Conangla (de 1930) [representada el 1942];

Fig.2. Programa dels pastorets de l'any 1929.

“L'estel de Natzaret”, de Ramon Pàmies (de 1915?) [representada el 1952 i 1953]; i “Quan aparegui l'Estrella o el somni del rabadà”, d'Assumpta González (de 1976) [representada el 1980].

Si als verdunins de més edat els preguntéssim quina ha estat l'obra dramàtica amb la qual s'han sentit més identificats al llarg de la seva vida i de la del teatre verduní, de ben segur que tots, o gairebé tots respondrien: “Els Pastorets” (*La Rosa de Jericó*). I és ben cert, aquesta obra representada entre 1926 i 1982 —això és més de mig segle (òbviament, amb alguns buits destacats en el temps)—, possiblement hagi estat la més significativa de totes; una obra per la qual ha passat un elevat nombre de verdunins entre actors, cantaires, atrezzo, tramoia, maquillatge, etc.

La Rosa de Jericó ha estat una obra que ha format part del teatre, la música, la societat, la religiositat i la vida del nostre poble. En el proper número de la revista i per cloure el capítol de les representacions nadalenques, es tractarà exclusivament de *La Rosa de Jericó*, aquesta obra dramàticomusical que ha omplert l'escena verdunina durant tantes dècades.

AVUI PARLEM DE...

Torres i castells, el llegat de l'edat mitjana

Elisa Ferrer Elies, tècnica de turisme

Parlar de castells i torres de defensa és parlar del passat, d'un passat que ens atrau per la seva llunyania i misteri i ens evoca a l'Edat Mitjana, un període molt llarg i força desconegut per a la majoria de la gent.

CASTELLS

Els **castells** eren fortaleses militars, massisses, enormes i quasi inexpugnables, construïdes per vigilar, atacar i defensar-se dels enemics. També s'utilitzaven com a lloc de residència del senyor feudal i la seva família, amb els corresponents soldats, cavallers, vassalls i servei.

Quan visitem un castell ens impressionen els seus murs de pedra tan gruixuts, la solidesa i la majestuositat de les seves estructures, l'alçada de les seves torres i la bellesa dels seus elements arquitectònics. També és interessant la magnífica panoràmica que es divisa des de la torre. Els interiors són més foscos i freds, i costa d'imaginar que vivien tant diferent de nosaltres.

A finals de l'Edat Mitjana els senyors abandonaren els castells i es traslladaren a palaus urbans més confortables. Això va suposar l'abandó i la mort de molts castells. També la reconquesta es va acabar i els senyors feudals es van sotmetre a l'autoritat reial. Els reis no veien amb bons ulls aquestes fortaleses, que podien ser refugi per als nobles rebels. Algunes d'elles foren enderrocades per ordre reial o passaren a les seves mans. A l'Urgell hi havia hagut quasi un castell a cada poble. En alguns d'ells només en queden poques pedres de la seva rica història.

TORRES DE GUAITA

Les **torres de guaita** eren fortaleses més senzilles utilitzades per defensar-se dels atacs dels musulmans. Destaca la seva forma cilíndrica, l'aparença massissa i la seva situació en llocs normalment enlairats d'àmplia visibilitat.

Era necessari assegurar els assentaments nous que efectuaven els cristians en terra de ningú o de frontera, per tal de donar protecció als repobladors contra els atacs islàmics i, al mateix temps, com a testimoni del poder comtal, que així marcava els seus límits i ho recordava tant als sarraïns com als seus vassalls. La intercomunicació visual entre ells formava una espessa xarxa impossible de travessar per un grup armat.

És interessant recordar que darrera d'aquestes pedres immenses s'hi amaguen un munt d'històries i llegendes que han ajudat a forjar i teixir la cultura i la societat d'avui dia.

Alguns exemples d'aquestes fortaleses són:

CASTELL DE CIUTADILLA

Fortificació medieval del segle XI. Destaca especialment l'alta torre de l'homenatge de set plantes.

PILAR D'ALMENARA

Torre rodona de 14 metres d'alçada que feia les funcions de defensa i vigilància, molt semblant a les torres defensives cristianes de la zona de muntanya lleidatana.

CASTELL DE MONTCLAR D'URGELL

És un castell de defensa que data del segle X, que ha sofert diverses transformacions i reformes.

CASTELL DE VERDÚ

La primitiva construcció data del segle XI, d'estil romànic. La seva funció era defensiva i residencial clerical.

Aquests quatre edificis estan declarats com a *Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya*.

El camí de Tàrrega a Verdú

Àngels Escolà Valls

Recull de poemes a la xarxa. Un tema universal. El procés vital representat pel camí de Tàrrega a Verdú i la llibertat de l'home que camina per on vol. Recorda la màxima aquella que diu qui té salut i llibertat és feliç i no ho sap. L'essència del ser, que no és poc.

Hi ha alguns poemes que parlen del camí de Tàrrega a Verdú en diferents èpoques. Sembla que tot arrenca amb l'autor barroc, el Rector de Vallfogona o Vicent Garcia (Tortosa ~ 1579 - Vallfogona de Riucorb, Conca de Barberà, 1623) que explica com va conèixer el seu enginyós escolà Pere:

El poeta li preguntà:

D'on véns? On vas? Com et dius?
I amb qui t'estàs?

I el nen Pere, de sis anys, li respongué:

Vinc de Tàrrega. Vaig a Verdú. Em dic Pere. I no m'estic amb ningú.

El camí de Tàrrega a Verdú ens parla de dues maneres de viure el pas de la història de les dues viles. Una que depèn del poder de Poblet, Verdú, es mou sota la influència de l'orde del Cister, per tant religiosa, fins a la desamortització de Mendizábal i l'altra, Tàrrega sempre estat vinculada a la dinàmica civil i arriba a ser cap de la vegueria del seu propi nom.

Verdú va passar a dependre de Poblet. La crònica dels fets és més

o menys la següent: Guillem (IV) de Cervera, fill de Berenguera, conseller reial i senyor també de Juneda i Castellans, empenyorà el 1203 el feu de Verdú al monestir de Poblet per a sufragar les despeses de la quarta croada a Terra Santa, i el 1227 (en no poder alçar l'empenyorament) vengué el castell i la vila de Verdú amb els seus termes i pertinences al monestir.

Ja sota el domini de Poblet, la població anà creixent a bon ritme i obtingué saborosos privilegis mercès a la influència pobletana. Encerclada dins les muralles, gaudí d'un règim d'autogovern amb representació de tots els estaments socials que en ocasions s'enfrontà al batlle delegat de Poblet. Entre els privilegis que més profit donaren a la vila destaquem el de les fires de tota mena d'animals que Pere III concedí el 1378 i que havien d'esdevenir de les més importants del país. Un segle i mig abans el rei Jaume I havia posat sota la seva protecció (1222) la vila i els seus homes. El 1370 la vila tenia dret a les fires i al mercat setmanal. El 1388 el monestir de Poblet adquirí definitivament el mer i mixt imperi sobre la vila, que mantingué fins a l'abolició de les senyories.

En canvi Tàrrega fou cap de la vegueria homònima, que comprenia l'extrem occidental de l'antic comtat i bisbat d'Osona, des del Pla d'Urgell vers la Noguera. Aquesta capitalitat, documentada el 1304, es perdé després de la guerra de Successió, quan la vegueria fou incorporada al corregiment de Lleida. Per tant el geni del rector també ens situa entre el poder civil i l'eclésiàstic, on hi troba el seu ajudant,

Mapa fet a París el 1792 *La Catalogne* par le P. Placide, Ingenieur geographe.

l'escolà Pere que no s'està amb ningú. Només en un camí enigmàtic de poders i estaments diversos. I un home lliure que es diu Pere.

Posteriorment a Badalona, Joan Argenté i Artigal *Cicle, bicicleta, tricicle* publicat l'any 1967 recull l'anècdota i amplia el poema. Capgira els termes i qui parla és el Rector que passa a ser un mentider. El poeta fa servir el camí com una via d'ascesi per tal de dir-nos que ell pensa que cal parlar clar i sens voluntat de mentir. Actualitza el

tema i s'integra a la història i en fa un tema universal. Ets de Tàrrega i de Verdú, ets de pertot arreu, et dius tots els noms del món i ets lliure i a més a més ets de tothom perquè no saps negar-te a res i no estàs amb ningú perquè no saps creure ni obeir; així doncs, ets alhora Caïm i Abel, bo i dolent, i jo, el poeta, et tinc tal com ets, nu del tot, del tot conegut. Aquest poema es troba en la primera part del llibre anomenada *Cicle*.

De Tàrrega a Verdú

-Dic:

Sóc de Tàrrega,
vaig a Verdú,
em dic Pere
i no estic amb ningú.

-Però em dic:

No ets de Tàrrega,
ni vas a Verdú,
ni et dius Pere
i estàs amb tothom.

-No sóc de Tàrrega,
ni vaig a Verdú,
em dic Joan
i estic entre tothom.

-Ets de Tàrrega
i ets de Verdú,
i et dius Pere
i no estàs amb ningú.

-Em dic Joan, per la part del padrí,
i, per la padrina, també em dic Agustí
i el capellà, com a nom del darrera,
em va posar, precisament, Pere.
Joan, Agustí i Pere.

-Ets de tothom
perquè no dius que no,
i no estàs amb ningú
perquè no dius que sí;
et dius, doncs, Caïm i Abel
i et tinc nu, de pèl a pèl.

A la segona part anomenada *Bi-cicle* hi ha un altre poema que fa

referència a l'evolució gairebé darwiniana de l'home des del origen del temps. I així Tàrrega i Verdú són equivalents de vida i de mort. En tots els estadis de l'evolució humana sempre hi són presents. No podem fugir de la mort per molt que avancem. Amb tren, cavall, caminant, la vida i la mort, en els laberints de cadascú, Tàrrega i Verdú són ben a prop, vida i mort són una sola cosa. La forma del poema és de *viadeira* o cançó de camí de l'època dels trobadors.

De l'origen fins a la il·lusòria emancipació, o de Tàrrega a Verdú

Des de Tàrrega a Verdú,
projectat de quatre grapes,
només veus el camí i tu.
De la terra no t'escapes,
caminant de quatre grapes
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
vertical sobre els teus peus,
veus el cel, el camí i tu.
I pateixes perquè creus,
caminant amb tots dos peus
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
cavaller de quatre potes,
veus la dona, el camí i tu.
I et fas la il·lusió que trotes,
caminant amb quatre potes
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
viatger d'un únic tren,
veus els companys i ells, a tu.
Tot t'aprova o et suspèn.
Perquè no hi ha cap més tren
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
suspès per les quatre potes,

perds la dona, el camí i tu.
I se t'afluixen les botes,
cavalcant amb quatre potes
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
suspès d'un parell de peus,
calla el cel, el camí i tu.
I emmudeixen tantes veus,
que et corbes sobre els teus peus
des de Tàrrega a Verdú.

Des de Tàrrega a Verdú,
aprovat de quatre grapes,
estimes el que no es tu.
I proclamen tots els mapes
que són ben prop, si és que hi
papes,
Tàrrega
i
Verdú.

Així a partir de l'anècdota del Rector de Vallfogona Joan Argenté crea dos poemes on el protagonista és el camí de Tàrrega a Verdú i en fa un subjecte universal i de reflexió humana. Un camí que tenim molt proper passa a ser el camí vital. Així de l'època del Rector al segle XX és un tema de reflexió proper i històric.

L'article de Cal Talaveró

Laura Zubiaur

Ha estat un cap de setmana fantàstic!

La Festa de la Verema i el Vi d'aquest any ha fluït tranquil·la i amb molts visitants atrets per les propostes tradicionals, les xerrades, visites i exposicions.

Voldria felicitar l'organització i totes les persones i associacions que han col·laborat. Gràcies!!

A Cal Talaveró heu vingut a visitar l'exposició **PRESENTACIONS** en la qual podeu conèixer l'obra de quatre artistes que exposen per primera vegada a Verdú.

Fins el 22 d'octubre de 2011:

AGUAGRIA en les seves obres abstractes, ens envolta d'un esclat de colors. Home de gran cultura i pausada conversa, quan pinta desencadena passions. Plasma les seves inquietuds amb un ric llenguatge plàstic, aconseguint transmetre'ns un món somiat de temps enrellentit.

Emili **BIARNÉS** presenta una obra de gran força, nascuda de la reflexió i realitzada amb domini de la tècnica, en aquesta sèrie treballa l'impacte de les textures. Tant en les obres bidimensionals com en les volumètriques sap aprofitar les múltiples possibilitats que la ceràmica li proporciona.

Les aquarel·les de Francesc **DA-RANAS** presenten uns personatges futuristes, dins d'un ambient semi-irreal, instal·lats en interiors de múltiples profunditats plens d'objectes, símbols i referències. Creats amb una reduïda paleta de colors, produeixen una inquietant i personal sensació en l'espectador.

En la sèrie **Cosmològic Mediterrani**, Jordi **TRAPERHO** ha pintat imatges simbòlicoinimaginatives que expressen allò més universal. Nedadors, barques, peixos, llunes, etc. inspirats en la Mediterrània, irradien colors lluminosos creant un l'espai plàstic en el qual els elements es fusionen i es relacionen formant una unitat còsmica.

Quatre personalitats unides per la creativitat.

Del 5 de novembre al 22 d'octubre JOSEP M. CODINA.

Artista que ha participat en exposicions col·lectives a Cal Talaveró aquesta serà la primera mostra individual.

Sobre papers fets a mà o teles adientment preparades, la seva tècnica personal, elaborada amb grafit, acrílic, ceres i parafina, ens endinsa en suggeridores propostes.

Veurem obres on l'essència és la voluntat perseguida.

Codina ens comunica inquietuds. Planteja el pas del temps, enigmes interiors, pors, dubtes. En definitiva, experiència vital, expressada a través del dibuix treballat amb subtil detall sobre el color blanc dominant i omnipresent.

Per entendre millor la importància del simbolisme d'aquest color en l'obra de Codina, reproduiré el fragment d'un poema que crec especialment aclaridor. Escrit per J. M. Caballero Bonald, titulat "Blanco", està inclòs en el catàleg editat per Àmbit amb motiu de l'exposició "Temps en Blanc":

"...

Es el prelude de lo incomenzado,
la cifra terminal de lo perpetuo.
Tiempo en blanco y aviso
del vacio:
mi palabra i mi alma."

No falteu, us esperem el dissabte 5 de novembre a les 7 del vespre, hi sou tots convidats.

Nou projecte, nova temporada, il·lusions renovades

Joan Novell

Va ser acabar la immillorable temporada 2010-11 i produir-se un canvi a la junta directiva, el fins llavors president Eduard Boleda va anunciar que deixava el càrrec i gent nova entrava a la Junta. En Ramon Bonet va ser nomenat president i, amb ell al capdavant, es va començar a treballar amb il·lusions renovades per poder fer front a la nova categoria assolida.

Passades ja les celebracions de l'ascens, el dia 12 d'agost començava una altra pretemporada amb cares noves que han reforçat la bona plantilla que ja teníem. Les altes són: en Víctor, en Rebolleda, en Dani Marín, l'Abdel, i dos juga-

dors verdunins, l'Arnau Ramell i en Bernat Fornsubirà.

Es jugaren dos amistosos, un a casa contra el Bellcairenc que es guanyà per 1-0, gol olímpic d'en **Marcel**, amenitzant la nit amb l'exitosa llangonissada que el club va organitzar. El segon partit es disputà a Tornabous, on es tornà a guanyar per 1-2 amb gols d'**Espinals i Pol**, bons presagis per una temporada que s'estrenà l'11 de setembre a casa contra el Bellcairenc, aquest cop però, la sort no ens acompanyà per res ja que es perdé per 2-3, enganyós resultat als mèrits fets pels nostres jugadors i és que, els visitants, només començar el partit es van trobar amb el 0-1 marcat en pròpia porta, la mala sort i els nervis s'apoderaven del Verdú i en 2 accions aïllades del Bellcairenc es van posar 0-3, massa càstig pel Verdú que no havia fet cap mèrit per rebre aquell correctiu. Els nostres van continuar jugant a futbol i creant nombroses ocasions de gol i, una vegada els pals i l'altra la mala sort, evitaren que el Verdú entrés al partit. El premi del gol però va arribar massa tard i només es

va poder maquillar el resultat amb un 2-3 definitiu, amb gols de **Pol i Espinal**, i l'equip visitant demanant l'hora a l'àrbitre.

S'esperava la segona jornada amb il·lusió per corregir l'error inicial i vàrem visitar el Sant Guim que aquest any juga a Cervera. Una notable presència d'aficionats verdunins donarem color a la grada i amb els seus ànims portaren l'equip en volanders. La primera part, va acabar amb un 1-2, gols d'en **Pol i l'Ibra**, fruit del bon joc desplegat pels nostres. La segona part va ser una altra història ja que va afluir el físic del Verdú i el Sant Guim s'aprofita de la situació que amb dos jugades aïllades aconseguiren capgirar el marcador posant-se amb un 3-2, ja va pesar massa pel coratge ofert pels verdunins i, donant encara un tomb més de rosca, a falta de 2 minuts en **Dani Marín** aconseguia empatar a 3 gols, un partit que bonament va tenir dues parts, una per cada equip.

I va arribar la primera victòria el dia que més respecte feia, un dia que només es podia guanyar jugant a futbol, i bon futbol, ja que visitàvem el camp del Poal, líder indiscutible de la categoria amb dos golejades anteriors. Va ser el dia 25 de setembre que l'afició es desplaçà per animar el Verdú i van fer sentir-se com a casa als nostres jugadors que sortien al camp mentalitzats del que són, bons jugadors de futbol. No van donar cap opció a un Poal que, impotent per la manca de possessió de pilota, es dedicà a jugar brut i provocar els nostres en

accions antiesportives que no vàrem contestar en cap moment, fruit d'aquesta feina un gol psicològic **d'Espinal** al minut 43 de la primera part ens posava en avantatge. La segona part va ser més del mateix, amb un Verdú aguantant amb coratge i creant ocasions al contracop -faig especial menció a un jove porter, l'Arnau, que debutava i va treure una mà miraculosa en l'única jugada de perill que el Poal va tenir i ja cantaven el gol. Un partit amb nota per al jove porter que es va comportar en tot moment com un veterà. Amb aquests ànims va arribar el 0-2 en un penal transformat per **Foix** provocat pel Pol. A partir d'aquell moment els jugadors del Poal es dedicaren a jugar al límit del reglament traspasant-lo moltes vegades i, amb un àrbitre que jugava al joc de la compensació traient un penal de la mànega, maquillava el resultat final amb 1-2, guanyant-nos la fama d'equip temible a la nova categoria i és que al Verdú si se'l vol guanyar s'ha de patir per fer-ho. Arribava la quarta jornada del campionat. El dia de la Marató de TV3, el dia escollit pel club per donar tots els beneficis del bar i la panera en el moment que es fes la Marató, aprofitant el bon temps que acompanyava i la millor assistència de públic. Aquest mateix dia es va inaugurar el nou marcador fet amb la col·laboració de l'Ajuntament de Verdú i Tallers Guàrdia. Va ser un acte emotiu pel fet que fossin els dos exjugadors més veterans del poble, l'Eusebi Huguet Cabestany i en Ramon Boleda Cases, qui es van encarregar d'inaugurar-lo, tot seguit varen fer la sacada d'honor. Es va excusar el Sr. Francesc Serret Minguell, l'exjugador amb més edat, ja que no va poder assistir a l'acte. Tants actes abans de començar la quarta jornada van donar ales a l'equip del Verdú-Vall del Corb, ja que l'equip rival, el CD Ollana, va

ser com un convidat de pedra, una joguina en mans del nostre Verdú. el resultat ho diu tot, 5-1. Al minut 10 un defensor visitant desviava en pròpia porta un xut **d'Alejandro** estrenant el marcador. Sense sortir la bímba del camp visitant al minut 25 va ser **Pol** qui, d'una perfecta vaselina, sorprenia al porter i posava el 2-0 al nou marcador, però no en tenien prou, fruit de la insistència local arribà el 3-0 de penal marcat per **Foix** que així s'arribà al descans. Només començar la segona part fou **Ibra**, des de gairebé mig camp, qui va marcar el millor gol de

la tarda, xutant amb tota la intenció i sorprenent el porter visitant, era el 4-0 i partit resolt. A partir d'aquí el Verdú es va dedicar a controlar el partit sense cap problema i no va marcar Espinal dues vegades per pura mala sort, sí que ho va fer és en **Pol** qui al minut 80 establia el 5-0 al marcador, la festa era un fet i en l'única aproximació visitant al minut 90, un xut creuat i ben executat, establia el 5-1 definitiu. Un gran resultat per un dia rodó.

entreteniments

Sopa de lletres

Beatriu Foguet i Vidal

Busqueu 10 personatges del circ.

E	T	U	A	T	M	L	A	P	I	S	O
O	Q	U	A	T	A	B	O	R	C	A	A
B	T	U	I	B	G	L	A	A	T	L	T
L	E	Q	I	I	R	L	T	S	U	A	S
U	V	O	H	L	L	O	I	R	Ç	N	I
B	I	S	P	E	I	R	L	E	R	R	Z
M	N	S	A	I	A	B	A	T	O	A	E
A	A	A	G	B	U	S	R	D	F	P	P
N	G	L	A	Ç	A	D	A	I	L	C	A
U	A	L	E	D	O	M	R	M	S	E	R
F	A	A	P	U	O	A	D	E	R	T	T
M	A	P	S	D	F	A	Q	U	I	R	A

Capella de Santa Magdalena

Manuel Pont i Solsona

En l'aplec del dia 1 de maig de 1968, es va beneir la capella de Santa Magdalena.

Uns anys després, la Font també va ser víctima d'actes vandàlics, trossejant les rajoles de la santa.

Aquest any, el dia 22 de juliol, es va beneir el nou mural de la capella que presideix la Font.

Acte seguit, es va celebrar, el popular sopar d'estiu.

Festa de la Verema i el Vi

Fotos Ricard Gilibert

Concurs de piar

Piada

Piadors de l'any

Concurs de piar

Piada

Piada

Mostra de vins

Llonganissada

Llonganissada

Tast a la cabana

Preestrena: Pròxima estació Independència

Mostra gastronòmica

Visita cellers

Visita cellers

Visita cellers

TARGETA DENTAL FAMILIAR

La targeta amb més avantatges

Promocions,
Descomptes,
Facilitats de pagament...

CLÍNICA DENTAL

Dr. Juan Elías Pérez Vargas

Odontòleg col. 2255

RX TELERADIOGRAFIA - IMPLANTS EN 12 h.
ESTÈTICA DENTAL

Av. Onze de Setembre, 35
Tel 973 551 114
25210 **GUISSONA**

www.clinicadentaltarregaguissona.com
i també al **facebook**

C. La Plana, 1, 1r 2n
Tel 973 313 294
25300 **TÀRREGA**